கழக வெளியீடு: ௯0அ

பண்டைக்காலத்

தமிழரும் ஆரியரும்

பல்லாவரம்
பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்
மறைத்திரு. சுவாமி வேதாசலம்
என்னும்
மறைமலையடிகள்
இயற்றியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெ
திருநெல்வேலி. :: சென்

First Edition: July, 1906.
Reprints: Oct., 1924; (Kazhagam) Sep., 1957.

PANDAIKKALATH THAMIZHARUM AARIYARUM

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS - 1.

Head Office:

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

kam, 2/140, Broadway, Madras-1. C. 1100

க. த. திருநாவுக்கரசு,
M.A. (தமிழ்); M.A. (வரலாறு).

. த. திருநாவுக்க
M. A. (தமிழ்) M. A. (வரலாறு)
M. LITT. DIP. IN LINGS

பதிப்புரை

ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றம் அந்நாட்டின் தொன்மை ஆராய்ச்சியைப் பொறுத்தே இருக்கின்றது. நாடென்பது நிலநலம், மொழிநலம், குலநலம், கடவுட்கொள்கை என்னும் நான்கு சிறந்த உறுப்புகளும் கூடிய தொன்று கும். குலநலம் என்பது மக்களின் சிறந்த பண்பாகும். குலநலமெனினும் குணநலமெனினும் ஒன்றே.

உலகத்திலேயே மிகத் தொன்மைவாய்ந்தது நம் தென்றமிழ்நாடே. அந்நாட்டின்கண் இருவகை வழக்கிலும் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து நின்றுநிலவும் செந்தமிழ்மொழியே உலகத் தொன்மொழியாகும். அம்மொழி நம் இந்தியப் பேரரசினுக்கு வேண்டப்படும் பொதுமொழியாதற்குரிய எல்லாவளமும் குறைவற நிறைந்துள்ளது. தனித்தியங்கும் பேராற்றல் வாய்ந்தது.

நாட்டின் நற்பேறின்மையால் நம் இந்திய நாட்டின் வரலாற்றை வரைந்தவர்கள் பண்டைத் தமிழ்நாட்டினையும், மொழிப் பண்பினையும், சங்கமருவிய தொல்காப்பியம் போன்ற பழந்தமிழ் நூல்களையும் ஒருசிறிதேனும் பயில முற்பட்டிலர். அதனால் வரலாற்றுப் பிறழ்ச்சியும், காலப் பிறழ்ச்சியும் சாலப் பெருகுவவாயின. அக்குறையினை நீக்கி உண்மை நிறையினை எண்மையாக எடுத்துக் காட்டும் கடப்பாடு ஆசிரியர் மறைமலையடிகளாரை அந்நாள் சார்ந்திருந்தது. அவர்கள் மும்மொழிவல்லார். நடுநிலை வழாது செம்மையாக ஆராயுந் திறலினர். சிக்கறுத்துத் தக்கவாறு முடிபுகண்டு துணிந்து நிலைநாட்டும் சிறப்பினர்.

அவர்கள் 'பண்டைக்காலத் தமிழரும் ஆரியரும்' என்னும் அரிய இந்நூலை 1906-ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

இந்நாளில் இவர் தமிழர் இவர் ஆரியர் என்று வெளிப் படையாகப் பிரித்தறிய வாராதபடி கலந்துள்ளனர். எனினும் தமிழ்மொழியினைத் தாய்மொழியாகக்கொண்டு வாய்மையுடன் ஒழுகுவோர் அனைவரும் தமிழரே. இடைக் காலத்தில் இருமொழிக் கலப்பில் வடமொழிச் சொற்கள் மட்டும் தமிழிற்கலந்துள்ளன, தமிழ்ச் சொற்களில் ஒன்று கூட வடமொழிக்கண் புகவில்லையென்று செம்மையாக ஆராயாது பழுதுற எழுதியும் பேசியும் வந்தனர். அவை யனைத்தும் பிழை என அடிகளார் தக்க சான்றுகள் காட்டி இதன்கண் நிறுவியுள்ளார். நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்ச் சொற்கள் வடமொழிக்கண் புகுந்துள்ளவற்றையும் காரணகாரியத்துடன் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். அச் சொற்களின் வேர்ப்பகுதி தூயசெந்தமிழே என்றுந் துலக்கியுள்ளார்கள். இவையனைத்தும் மொழிநூலாய் வார்க்கு விழிபோல் என்றும் துணைசெய்யும்.

தொல்காப்பியர் காலம் பாணினியார் காலத்திற்கு நானூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் என ஒருவகை முடிபுங் காட்டியுள்ளார்கள். மேலும் தமிழ்நூல்களின் தனி ஆய் வின்படி தொல்காப்பிய முனிவர் நாலாயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் என அகப்புறச் சான்றுகளுடன் நன்கு நிறுவியுள்ளார்கள். பாணினியார் நம் தென்றமிழ் நாட்டு ஊர்கள் ஒன்றனையும் அறிந்தவரல்லரென்றும், அதனால் அவர் வகுத்த இலக்கணத்துள் மற்றைய ஊர் களின் பெயர்கட்கு முடிவுகூறியுள்ளார் என்றும் கூறியுள் ளார்கள். பாணினியத்துக்கு உரை வகுத்த காத்தியாயனர் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்துமுந்நூற்றைம்பது ஆண்டு

களுக்கு முன்னிருந்தவரெனக் காட்டியுள்ளார்கள். அவர் 'பாண்டியன்' என்னும் சொல்லுக்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கணச் சிறப்பமைப்பு வடமொழிக்குமில்லையெனவும், உலக மொழிகளில் சிறந்த வேறு எம்மொழிக்கும் இல்லை எனக் காரணகாரியத்துடன் நிறுவியுள்ளார்கள். இது கற்பார்க்கு மெய்ம்மை காட்டிப் பெருந்துணைபுரியும். மேலும் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் போன்றவொன்று வடமொழியிலும் இல்லை, வேறு எம்மொழியிலும் இல்லை என நாட்டியுள்ளார்கள். இன்னும் பலவும் தமிழின் தொன்மை மேன்மையினை நாட்டியுள்ளார்கள்.

அடிகளார் இந்நூலைப் பின்னுள்ள தம் அரிய பெரிய ஆய்வுடன் விரித்தெழுதத் தொடங்கியுள்ளார்கள் என்று தெரிகிறது. ஆனால் அது முற்றுப்பெருமை தமிழ்நாட்டின் தவக்குறைவே. உலகத்திலேயே மக்கள் முதல் தோற்றம் தமிழ்நாட்டிலென்றும் அவர்கள் பேசியமொழி தமிழ்மொழியென்றும் மேனாட்டாரின் ஆய்வுடன் நாட்டியுள்ளார்கள். அதனை இதன்கண் பின்னிணைப்பாகச் சேர்த்துள்ளோம்.

அடிகளார் எழுதிவைத்துள்ள கூகூ௫0-ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர்த் திங்கள் கூ-ஆம் நாள் விருப்ப ஆவணத்தின்படி வாரமுறையில் கழகம் இதனை மூன்றும் பதிப்பாக வெளியிடுகிறது. அடிகளார் இந்நூலை 1906-ஆம் ஆண்டிலும் 1924-ஆம் ஆண்டிலுமாக இரண்டு பதிப்புகள் வெளியிட்டுள்ளார்கள். இதனைச் செந்தமிழன்பர்கள் கற்றுப் பயன் எய்துவார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

மறைமலையடிகள்

1875 — 1950

PREFACE TO THE FIRST EDITION

The matter which forms the subject in the subsequent pages is a lecture delivered by me in May 1905, at the annual meeting of the Madura Tamil Sangam. Many points which were slightly touched and many a quotation which was omitted during the course of its delivery owing to want of time, are here enlarged and inserted for the benefit of the readers.

The subject is quite a new one to the main portion of the Tamil-speaking population. Even to the historians of the west it is a new theme. It is only of late that Pandit D. Saviriroyan and Prof. Rhys Davids have given a new turn to the historic studies of the Indian races and their literature. Pandit Saviriroyan's 'Admixture of Aryan with Tamilian' and Prof. Davids' 'Buddhist India' have set up new lines of researches to be carried on in the study of Indian history and stimulated the interest of all impartial students whether Brahmin or Non-Brahmin to seek for their guide the old Tamil literature and the ancient Buddhist works in Pali.

The indigenous races of India belonged to Tamil and even in the dim pre-historic times they were far advanced in mental culture. When the Aryans had come into contact with the Tamils, the civilization of the latter was the primary element at work in effecting a thorough change in the social, moral and intellectual constitution

of the former. The result produced by the commingling of the two races is, I believe, clearly shown in this lecture. Still he subject is such that it requires an elaborate treatment of the facts briefly mentioned here and I hope to do it in my separate English work 'Tamilic India.'

I need hardly say that I am deeply indebted to Pandit Saviriroyan and Prof. Rhys Davids my forerunners in the new lines of studies in the history of ancient India.

Madras,
25th July, 1906.

R. S. VEDACHALAM.

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

'பண்டைக்காலத் தமிழரும் ஆரியரும்' என்னும் இந் நூல் முதன்முதல் எமது ஞானசாகர மூன்றும் பதுமத்தில் வெளிவந்தது. அதன்பின் 1906-ஆம் ஆண்டு ஏழாந் திங்களில் அது தனிப் புத்தகமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அத் தனிப் புத்தகப்பதிப்புப் படிகள் பெரும்பாலுஞ் செல வழிந்தனவேனும், அப்பதிப்பின் பழஏடுகள் சில பல மிஞ்சியிருந்தமையின், அவற்றை நிறைவுசெய்தற் பொருட்டே இப்போது இதில் முந்நூற்று முப்பது படிகள் திரும்பப் பதிப்பிடப்பட்டன.

சென்ற பல ஆண்டுகளாக யாம் இடைவிடாது செய்து வரும் ஆராய்ச்சிகளால், இந்நூலின்கட் புதியனவாய்ச் சேர்க்கவேண்டிய பொருள்களும், இதன்கண் முன்னுள்ள சொற்பொருள்களிற் செய்யவேண்டிய மாறுதல்களும் நிரம்பப் பல உளவேனும், இப்போது எம்மால் எழுதப்பட்டு வரும் நூல்கள் முடியும்வரையில், இவற்றைச் செய்து முடித்தற்கு வேறு ஒழிவுகாலம் இல்லாமைபற்றி, இந்நூலின் இவ் விரண்டாம் பதிப்பு முற்றும் முன்னுள்ளபடியாகவே பதிப்பிக்கப்படலாயிற்று. இந்நூலின்கண் தமிழர் ஆரியரைப் பற்றி யாம் பதினெட்டு ஆண்டுகட்கு முன்னரே வரைந்துள்ள கருத்துக்கள் மேன்மேல் ஆராய்ச்சிகளால் மேன்மேல் உரம்பெற்று வருகின்றனவே யல்லாமல், அவை சிறிதும் மாறுபடவில்லை. அவ்விரிவுகளெல்லாம் இதன் மூன்றும் பதிப்பின்கண் எடுத்துக்காட்ட நினைந்திருக்கின்றேம். இந்நூல் நடையின்கண் ஆங்காங்கு விரவியுள்ள சிற்சில வடசொற்களும் அம் மூன்றும் பதிப்பின்கண் முற்றுங் களைந்துவிடப்படும்.

பல்லாவரம்,
பொதுநிலைக்கழகம்,
12—10—1924.

மறைமலையடிகள்.

பண்டைக்காலத்

தமிழரும் ஆரியரும்[1]

மனவியற்கையினும் உடல் அமைப்பினும் மற்றை வழக்க ஒழுக்கங்களினுந் தம்முட்பெரிதும் வேறுபட்ட மக்கட்சாதியுள் தமிழரும் ஆரியரும் எனப்படுகின்ற இவ்விருதிறத்தினருந் தமக்குள் எவ்வாற்ருனும் வேறு படுதல் போல ஏனைப் பிறர் அங்ஙனம் முரணிநிற்றல் ஆராய்தற்குச் சிறப்புடைத்தென்று தோன்ற மாட்டாது. இவ்விருசாதியாரும் பண்டைநாளில் நிரம்பவும் மாறுபட்டு நின்றவாறு போலப், பின்றைநாளில் மிகவும் ஒருமைப்பட்டு இவர் தமிழர் இவர் ஆரியர் என்று பகுத்துணர்தற்கு அரியராய் வாழ்ந்து வருகின்ருர். இங்கே தமிழர் என்று குறிப்பிடப்பட்டோர் தமிழ்மொழி வழங்குவோர் என்று கொள்ளற்க. பிற்றைஞான்று தமிழரும் ஆரியரும் வேற்றுமை தோன்ருவாறு கலந்து ஒருவர்க்குரிய மொழியினையும் வழக்க வொழுக்கங்களையும் ஏனையோர் பின்பற்றிப் போதருகின்ருராகலின், இவர் தம்முள் வழங்கும் மொழியினை ஓர் அடையாளமாகக் கொண்டு இவர் தம்மைத் தமிழர் ஆரியர் என்று பகுத்துரைத்தல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாது. பண்டைக்காலத்துத் தன்னந்தனியராய்த் தென்றிசைக்கண் வாழ்ந்து தமக்குரிய ஒழுக

1. 1905 ஆம் ஆண்டில் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் செய்த சொற்பொழிவு.

லாற்றினைப் போற்றித் தமிழ்வழங்கிய முதுமக்களின் இரத்தக் கலப்பிற் றிரண்டெழுந்து போதருகின்ற வழி முறையாரே பிற்றைஞான்று தமிழர் எனப்பெயர் பெறு தற்கு உரிமையுடையா ரென்பதும், அவ்வாறே முன்னை நாளில் ஆசியாக்கண்டத்தின் வடக்கேயுள்ள வடநாடுகளில் வசித்துக் கொண்டு ஆரியமொழி வழங்கிய முதுமக்களான ஆரியர்மாட்டுத் தோன்றிய வழிமுறையாரே பின்னாளில் ஆரியரென்று பெயர் பெறுந் தகுதியுடையா ரென்பதும் ஈண்டு உணரற் பாலனவாம். பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தமி ழரும் ஆரியரும் ஒருங்கு கலந்தமையாற் றோன்றி வழி முறைப்பாகுபா டுடையராய் வருகின்ற இந்தியரை இவர்தாம் தமிழர் இவர்தாம் ஆரியர் என்று வேற் றுமை இனிது புலனாம்படி பிரித்து வழங்கல் இஞ் ஞான்று ஒரு சிறிதும் ஏலாதாயினும், இக் கட்டுரையில் பண்டை நாளில் வேற்றுமை விளங்க வாழ்ந்த அவ்விரு சாதியாரைப் பற்றியே ஆராயப்புகுந்தே மாகலின் அங்ஙனம் வேறு வேறு பெயர் குறித்துக் கூறல் குற்ற மாதல் இல்லை என்க. அது கிடக்க.

ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் வடமொழி தென்மொழி யில் எழுதப்பட்ட நூலுரைகளின் காலம் வரையறுத்தற் பொருட்டு இடைவிடாது செய்து வரும் பெருமுயற்சிக ளால், கிறித்து பிறந்தநாள் தொடங்கி இன்றுகாறும் எழுந்த நூலுரைகளின் காலம் ஒருவாறு துணியப்பட்டு வருகின்றது. சைவசமயாசிரியரான திருஞானசம் பந்தர் காலம் உறுதிசெய்யப்பட்டமையால், அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் மிக இருண்டு கிடந்த நூலுரை களின் காலம் விளக்கமுற்று வருகின்றன. இவ்வாறே வடமொழியில் மிகச் சிறந்த நல்லிசைப் புலவரான

காளிதாசர் முதலியோர் காலம் உறுதிசெய்யப் பட்டமையால் அவர் காலத்திற்கு முற்பிற்பட்ட நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் காலம் வரம்பு குறித்துரைக்கப்படுகின்றன. சென்ற இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக ஒரு தொடர்புற்றுக் கருகி யிருண்ட கால இருளின் இடையே மறைபட்டுப் புதைந்து கிடந்த நந்தாமணி விளக்காம் அப் பெரியார் காலம், மனவெழுச்சியும் நுண்ணறிவுமுடைய சிலரால் அகழ்ந்தெடுத்து உண்மைக்காரணங்களாற் றிரண்ட குன்றின்மேல் வைக்கப்படுதலின் நீண்ட அக்காலவிருள் வலிகுறைந்து வெளிறுகின்றது.

இனி, இவ்விரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டு இடிந்து வெறும்பாழாய்க் கிடக்குங் கால அரண்மனே வாயிலை அணுகி உட்செல்ல நோக்குகையில், அங்கு மிகப் பரவித்தோன்றும் இருள் கரிய மைச்சேறு குழைத்த குழம்புபோல் மிகத் திணிந்து காணப்படுவதாயிற்று. அதனைக் காண்டலும் எம் உள்ளம் பெரிதும் புழுக்கமுற்று "ஆ! இக்கால அரண்மனையினுள்ளே பண்டைக் காலத்து எம் முது மக்கள் தொகுத்து வைத்த களஞ்சியங்கள் எத்தகையனவோ, அவற்றை எங் கண்ணாரக் காணவும் பெறுகின்றிலமே! அவற்றின் அருமை பெருமைகளை எங்ஙனம் உணர்வேம்!" என்று நினைந்து நினைந்து ஊடுருவிச்செல்லுதற்கு அரிதாம் அவ்விருளை நோக்கியவண்ணமே மிக வருந்தி நின்றேம். அங்ஙனம் நிற்பேமுக்கு எதிரில் விரிந்த அவ்விருளின் நடுவிலே மனவலிமையும் விடாமுயற்சியும் ஆழ்ந்தவறிவு முடைய சிலர் அஞ்சா நெஞ்சினராய் இயங்கும் அரவம் செவிப்புலனாயிற்று. கதுமென அப் பக்கமாய் உறுத்து நோக்க அவர் அங்கே புற்றுமூடிய சரக்கறையினைத் திறம்படப் பிரித்து, அதனுள்ளிருந்த பொற்

பேழையினை உடைத்து அதனுள்ளிருந்த முழுமாணிக்க மணிகள் சிலவற்றைப் புறத்தே எடுத்து வைத்தனர். உடனே, அக்கால வரணில் விரிந்த இருள்வலி சுருங் குவதாயிற்று. அது கண்டு கரை கடந்த உவகையுடை யேமாய் உள்நுழைந்து அவற்றினருகே சென்று விழைந்து நோக்க அவ்வரிய பெரிய முழுமாணிக்கமணி கள் தொல்காப்பியம், திருக்குறள், இருக்குவேதம், திரி பிடகம் முதலியனவாய் இனிது விளங்கின. பின் இவ் வருமருந்தன்ன நூல் விளக்கத்தினாலே அப் பண்டைக் கால வரண்மனையினுட் சிறந்த இடங்கள் பலவுங் கண்டு வியப்பேமாயினேம். அது நிற்க.

இனி இந்நூல்களின் துணைகொண்டு பண்டைக் கால வியல்பு முற்று முணர்தல் அரிதாய விடங்களி னெல்லாம், தமிழ் ஆரியம் முதலான மொழிகளில் முன்னும் பின்னுமுள்ள சொற்பிரயோகங்கள் தோன்றி நின்று அவ்விடர்ப்பாட்டை விலக்கி நம் ஆராய்ச்சியினை வலிபெறுத்தி வருகின்றன. நிலநூல் வல்ல ஆசிரியர் இந்நிலவுலக அமைப்பினையுந் தோற்றத்தினையும் நன் காராய்ந்து இதற்கு அகவை குறிக்கின்றனர். இந்நில வுருண்டையின் நடுவு மிகவிரிந்த குடைவாக விருக் கின்றது. அக் குடைவிலே தீக்குழம்பு நிறைந்து எரிந்து கொண்டிருக்கின்றது. அக் குடைவுக்கும் இந் நிலத் தின் மேற்புறத்துக்கும் இடையிலுள்ள மட்பகுதி பல அடுக்குகளாக அமைந்திருக்கின்றது. படைப்புக் காலத் திலே ஒரு பெருந்தீப்பிண்டமாக இருந்த இந்நிலங் காலந்தோறும் இறுகி யுறைந்து செல்கின்றதாகலின் இங்ஙனம் பல மண்ணடுக்குகள் உண்டாயின. இவ் வடுக்குகள் ஒவ்வொன்றனையும் அகழ்ந்து பார்த்து அவ் வடுக்குகள் உண்டாதற்குரிய காலம் இத்துணையாம்

என்று நிலநூல்வல்ல ஆசிரியர் வரையறுத்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் மேற்புறம்பிலுள்ள நான்காவ தடுக்கிலும் ஐந்தாவ தடுக்கிலும் புதைந்து கிடக்கும் கல்லாலமைத்த கருவிகள் செம்பாலமைத்த கருவிகள் இரும்பா லமைத்த கருவிகள் முதலியவற்றின் ஆராய்ச்சியால் அவ்வப்படையில் வாழ்ந்த மக்கள் நாகரிக நிலையினை உற்றுணர்ந்து நன்கு விளக்குகின்றனர். இவ்வாறே இதுகாறுஞ் சென்றகாலத்தினையும் பல வடுக்குகளாகப் பகுத்து, ஒருகாலத்து வழங்கிய சொற்கள் அக்கால முடிவில் தாமும் வழங்குதலின்றி அதன்கட் புதைந்து கிடப்ப மற்றை யொருகாலத்து அப்பொருளைக் குறிக்க மற்றை யோர்சொல் தோன்றி அதுவும் அக்கால விறுதியிலே இறந்துபட்டுக் கிடப்ப வருஞ் சொன்முறையை நன்காராய்ந்து அவ்வக்கால வியற்கையினையும் அக் காலத்து மக்களியற்கையினையும் தெரித்துக் கூறுதல் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவியாம். ஒருமொழியிலுள்ள ஒவ்வோர் சொல்லும் அம்மொழியின் வரலாற்றை நன்கறிவிக்குங் கருவியாமென்பது கடைப்பிடிக்க.

இனி மகாபாரதப் போர் நடந்ததுதொட்டு இதுகாறுஞ் சென்ற காலத்தினை வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குள் வைத்து மூன்று கூருக அறுத்து முதல் இடை கடையென நிறுத்தி அவற்றினியல்புகள் பெரும்பாலும் நன்கு விளங்கவகுத்துக் கூறுதல்[1] வரலாற்றுக்கால ஆராய்ச்சி எனப் பெயர் பெருநிற்கும். இனி இங்ஙனங் காலவரையறைப்படுதலின்றிப் பாரதப் போருக்கு முற்பட்ட காலம் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட பண்டைக்காலம் எனப் பெயர் பெறும். கிறித்து பிறப்பதற்கு 1400-

1. Historic Times.

ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த பாரதப் போரில் பாண்டவர்க்கும் கௌரவர்க்கும் பதினெட்டுநாள் வரையில் உதியஞ்சேரலாதன் என்னும் அரசன் சோறு கொடுத்தான் என்பதும், அதுபற்றியே அவனுக்குப் பெருஞ்சோற்று உதியஞ்சேரலாதன் என்னும் பெயர் வழங்குவதாயிற்றென்பதும் அவ்வரசனோடு ஒருகாலத்தினரான முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்னும் புலவர் பாடிய "மண்டிணிந்த நிலனும்" என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளால் இனிது விளங்குதலின் அவ்வரசன் காலம் இற்றைக்கு மூவாயிரத்து நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென்று நிறுவப்படும். இம்மூவாயிரத்து நானூறு ஆண்டுகளுந் தொடர்ப்பட்டு வாழ்ந்துவருந் தமிழ் மக்கள் வரலாற்றினை ஒருவாறு காலங்குறித்து ஆராய்ந்துரைத்தல் சாலுமாகலின் இதனை வரலாற்றுக்காலம் என்றுரைத்தாம். இங்ஙனங் காலவரையறுத்துச் சொல்லுதற்கு ஏலாது இம் மூவாயிர ஆண்டுகளுக்கும் முற்பட்ட காலத்தைப் [1]பண்டைக்காலம் என்று மட்டும் உரைத்தல் பெரிதும் பொருத்தமுடைத்தாதல் காண்க. இவ்வாறே ஆரியர்க்குள்ளும் பாரதப் போர்க்கு முற்பட்ட காலம் வேதகாலம் எனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று. அது கிடக்க.

இனி, இம் மூவாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டுச் சென்ற பழைய காலத்திலே இருந்த இருபெருஞ் சாதியாரான தமிழர், ஆரியர் என்பாரை நன்காராய்ந்து தங்கருத்து வெளியிடுதல் வரலாற்றுநூல் வல்ல ஆசிரியரெல்லார்க்கும் இன்றியமையாப் பெருங் கடமையாம். இஃதிங்ஙனமாகவும், வரலாற்றுநூல் வல்லாரிற் பெரும்பாலார் ஆரிய மக்களைப்பற்றியே பெரிதாராய்ந்து

1. Pre-Historic Times.

கூறி ஏனையோரை யாராயாது வைத்து வழூப்பட்ட கருத்துக்களையே மொழிந்து போயினர். தமிழ்மக்கள் வழங்கிய தமிழ்மொழி மிகப் பழையதாதலும், அஃதொரு தனித்த முழுமுதற் சொல்லாதலுந் தேருத அவர் பிற்றை ஞான்று தோன்றிய சில தமிழ் நூல்களில் வடசொற்கள் சில வழங்குதல் பற்றித் தமிழ் வட மொழியினின்று தோன்றியதாமென்று கூறினர். அதுவேயு மன்றித் தமிழ்மொழியில் உள்ள அரிய பெரிய நூல்களெல்லாம் கி. பி. 11-வது அல்லது 12-வது நூற்றுண்டிலே தாம் இயற்றப்பட்டனவென் றுங் கூறினர். இவர் கூற்றுக்களெல்லாம் நியாய வாராய்ச்சியின்றிக் கூறப்பட்டனவாகலின், அவற்றின் பொய்ம்மை ஈண்டறிவித்தல் வேண்டற்பாலதொன்றே யாம். ஒரு மொழி பிறிதொரு மொழியோடு இன முடைத்தோ அன்றே என்று அறிதல், அம்மொழிகள் முதன்முதற் றேன்றுங்காற் பிறந்த சொற்களை வைத்து ஒத்துநோக்கு முறையான் மட்டும் பெறப்படுவதாம். மக்கள் தங்கருத்தைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தல் வேண்டி இட்ட ஒலிக் குறிகளே சொற்களென்று கொள்ளப்படும். ஒருவர் மற்றையொருவரொடு பழகப் புகுந்தவிடத்துப் பேசுகின்ற தம்மையும், முன்னின்று கேட்போரையும், பேசப்படுகின்ற பிறரையுஞ் சுட்டுதற்குச் சொற்கள் வேண்டுவர்; அச்சொற்கள் நான், நாம்; நீ, நீர்; அவன், அவள், அவர், அது, அவை என்பனவாம்; இவை ஒவ்வொரு மொழியினும் முற்பிறந்தனவா மாகலின் அவற்றை ஒத்து நோக்குதலால் மொழி யொற்றுமை நன்கு தெளியப்படும். வடமொழியில் அகம், வயம் என்பன முறையே தன்மை யொருமைப்பன்மையாகும்; த்வம், யூயம் என்பன முன்னிலை யொருமைப் பன்மை

யாகும்; அஸௌ, அமூ:, அத:, அமூநி என்பன படர்க்கை உயர்திணை யஃறிணை ஒருமைப் பன்மையாம். தமிழிலும் வடமொழியிலுமுள்ள இவ்விடப் பெயர்கள் தம்முள் ஒற்றுமை சிறிதும் எய்தாமையால் அவை வேறுவேருதல் தெற்றெனத் துணியப்படும். இனி மக்கள் தம்மோடு இன உரிமை யுடையாரைக் குறிக்குஞ் சொற்களும் அவ்வாறே முதற் பிறந்தனவாம். தமிழர் தமக்கு உறவினராவாரை அம்மை, அப்பன், பிள்ளை, கணவன், மனைவி, அண்ணன், தம்பி, அக்கை, தங்கை என வழங்குவர்; ஆரியர் அவரை யெல்லாம் முறையே மாதா, பிதா, சுத அல்லது பால, பதி:, பார்யா, அக்ரஜா, ப்ராதா, ஸ்வஸா எனப் பெயரிட்டு வழங்குவர். இம் முறைப்பெயர்களுந் தம்மோடு இனப்படுதலில்லாமை யால் இவையும் வேறுவேறென்பது துணிக. இன்னும் இவ்வாறே உணவுப்பெயர், எண்ணுப்பெயர், காலப் பெயர், இடப்பெயர், பூதப்பெயர், விலங்கின் பெயர், உறுப்புப்பெயர், வினைப்பெயர் முதலியனவும் இவ்விரு மொழிகளினும் வேறுபடுதல் காண்க. அவையெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். ஞானசாகரத்தில் 'தமிழ் வடமொழியினின்று பிறந்ததாமா?' என்னும் பொரு ளில் விரித்து விளக்கினும், ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. இவ்வாற்ருல் இவ்விருமொழியுந் தம்முள் ஒன்ருே டொன்றியைபில்லாத் தனித்தனி மொழிகளாதல் நன்கு பெறப்படும். இனித் தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு, துளுவு, குறும்ப, இருள, எர்க்கலா, ஏனுதி முதலான மொழிகட்கெல்லாம் இப் பத்துவகைச் சொற் களும் பொதுப்பட நிற்றல் கண்கூடாயறியக் கிடத்த லின் இவ் வொன்பது மொழிகளும் ஒன்ருேடொன் றினப்பட்ட ஒரு தொகுதியாமென்ப துணரப்படும்.

இனி, ஆரியருந் தமிழரும் பிற்றைஞான்று மிக நெருங்கி மருவி வாழ்ந்தனராகலின் ஆரிய மொழிக்குரிய சொற்கள் தமிழினும் தமிழுக்குரிய சொற்கள் ஆரியத்தினுங் கலப்புற்றன. அவர் அங்ஙனம் நெருங்கியிராது வேறுயிருந்த காலத்தே எழுதப்பட்ட நூல்களில் விரவிய சொல் வழக்குக் காணப்படுதல் சிறிதுமில்லை யென்க. சங்கச் செந்தமிழ் நூல்களில் ஒரோவோர் ஆரியச் சொற்கள் காணப்படுதல் என்னையெனின்;—ஆரிய மக்கள் தமிழரோடு அக்காலத்துத்தான் விரவுதற்குப் புகுந்தனராகலின் அச் சொற்கள் ஒரோவொன்று சுத்தச் செந்தமிழ் நூல்களினுங் காணப்படுவனவாயின. காணப்படினும், நூற்றுக்கு ஒன்றல்லது இரண்டு விழுக்காடு மிக அருகிவந்ததே யன்றிப் பிற்றை ஞான்றை நூல்களிற்போலப் பெருகிய வரவினவாய் அவை வந்ததில்லையென்க. இனி, அள், கள், கல், கு, சா, பண், பக், மின், வள், நல், மு முதலான சுத்தச் செந்தமிழ்ப் பகுதிகளிற் பிறந்த ஆணி, அடவி, கடு, கலா, குடி, குண்டம், கூனி, குளம், கோட்டை, சவம், சாயா, பட்டினம், பாகம், மீனம், வளையம், நாரங்கம், முகம் முதலான தமிழ்ச்சொற்கள் ஆரிய மொழியில் வழங்குதல் உய்த்துணரற்பாலதென்க. இவற்றின் விரிவெல்லாம் முன் ஞானசாகரத்திற் காட்டினம். இன்னுமிதன் பெற்றி யாமெழுதிய முல்லைப்பாட்டாராய்ச்சியினும் நன்கு விளங்கும். அது நிற்க.

இனித் தமிழ் வடமொழியின் வேறாயதோர் தனி மொழியாயினும் அஃது ஆரியம்போல் அத்துணைப் பழமையுடையதன்று, நிரம்பவும் புதிதாய்த் தோன்றிய தொன்றும் என்றுரைப்பார் உரை பொருந்தாமையும் அம்மொழி யாராய்ச்சியான் ஒரு சிறிது காட்டுதும்.

தமிழில் ஒருபொருளை யுணர்த்துதற்குப் பல பொருள் நிற்றல் பிங்கலந்தை முதலான நிகண்டுநூல் கற்ற சிறுமகாரும் நன்குணர்வர். ஒரு பொருளை யுணர்த்துதற்கு ஒரு சொல்லே சாலுமாகவும் அங்ஙனம் பல சொற்கள் வேண்டப்படுவதென்னையென நுணுகியாராயின் அதனுண்மை இனிது புலப்படா நிற்கும். எடுத்துக்காட்டுமிடத்துக், குறைந்தினையுணர்த்த உக சொற்களும், உயர்வினையுணர்த்த கஎ சொற்களும், வலிவினை யுணர்த்த ௩௪ சொற்களும், அச்சத்தினையுணர்த்த க௯ சொற்களும், மலையினை யுணர்த்த உ௮ சொற்களும் வருகின்றன. பிறவும் இவ்வாறே. ஒரே காலத்து இச் சொற்களெல்லாம் ஒருங்கு பிறந்தனவாகா. ஒவ்வோர் சொல்லும் ஒவ்வோர் காலத்துத் தோன்றிச் சிலகாலமெல்லாம் நடைபெற்று அச்சொல் வழங்கிய மக்களோடு அதுவுமொழிய, அவர்க்குப் பின்னெழும் மக்களோடு பிற புதிய சொற்கள் தோன்றி அவையுமவ்வாறே நடைபெற்றொழிய இங்ஙனம் மொழி நாடோறுந் திரிபெய்தி வரும் இயற்கைத்தாமென்க. இவ்வாறு சொற்கள் தோன்றியும் வழங்கியும் மறைந்தும் போதரப் போதரும் மொழி நாகரிக முதிர்ச்சியுடைய மக்கட்குரியதாயின் அதன்கண் அவ்வக் காலத்திருந்த அறிவுடையோரால் எழுதப்பட்ட நூல்களில் அச்சொற்கள் கன்மேலெழுத்துப்போற் செதுக்கப்பட்டு நிலைபெறும். அம்மொழி அங்ஙனமன்றி அநாகரிகமுடைய மக்களால் வழங்கப்படுவ தொன்றாயின் அதன்கட் காலந்தோறும் பிறந்த சொற்கள் எல்லாம் ஒருங்கே மறைந்தொழிய அம்மொழியும் நாளடைவில் இறந்தொழியுமென்க. ஒருகாலத்திருந்த மக்கள் ஒருபொருட்கண் உள்ள ஒரு குணச்சிறப்புப் பற்றி அப்பொருட்கொரு பெயரிட்டு வழங்குவர்.

அவ்வாறு வழங்கி வருகையில் அப்பெயர் பன்முறையும் வழங்கப்பட்டு வருதலின் அதன் காரணம் மறைந்தது; மறையவே, அச்சொல்லையுந் தமக்கு வேண்டியவா றெல்லாம் திரிவுபடுத்திக்கொண்டு வருதலின் அச் சொல் கடைசியில் வழக்கு வீழ்ந்தொழியப் பின் வருவோர் அச் சொல்லைவிட்டு அப்பொருட்கண் தாம் சிறப்பாய்க் கண்ட குணம்பற்றி வேறு பெயர் தருகுவர். எடுத்துக்காட்டுங்கால், மரக்கொம்புகளை வெட்டுகின்ற கருவிக்குக் கோடரி என்று பெயர் (கோடு - கொம்பு; அரி-அரிவது); அதனைப் பன்முறையாலும் வழங்கி வரும் மக்கள் அதன் காரணம்பற்றி மறந்தமையின் அப்பெயரைக் கோடாலி எனத் திரித்து வழங்குகின்றார். இச்சொல் தன் உண்மை வடிவத்துடன் தமிழ் நூல்களிற் காணப்படாதொழியின் அஃதிஞ்ஞான் றிறந்து போயிருக்குமென்பதிற் றடையென்னை? முன்வழக்கு வீழ்ந்தொழிந்த சொற்களுந் தமிழ் நூல்களிற் பொறிக்கப்பட்டிருத்தலின் பின்வருவோர் அவற்றையும் ஒரோவொருகா லெடுத்து வழங்குதலுஞ் செய்திடுகின்றார். அங்ஙனம் வழங்குவதுஞ் செய்யுள் வழக்கிற்கே பயன் படுவதன்றி, எல்லா மக்களுக்கும் உரிய உலகவழக்கில் அஃதில்லாமையால் உலகவழக்கிற்கு யாண்டும் புதுச் சொற்கள் வேண்டப்படுமென்றல் ஒருதலையாம். அற்றேல், காலங்கடோறும் பழஞ்சொற்கள் வீழ்ந்தும் புதுச்சொற்கள் தோன்றியும் வருமாயின் மொழியே முன்னிலை கெட்டுப் பின் வேறோர்நிலை எய்துமாலோ வெனின்; அற்றன்று, ஒருமொழி முதன்முதல் தோன்றுங் காலத்துப் பிறந்த பத்துத் தொகுதியிற் சேர்ந்த சொற்கள் அனைத்தும் எல்லாரானும் நாடோறும் திரிவின்றி வழங்கப்படும் இன்றியமையா நெறிமையுடைய

வாகலின் அச்சொற்கண் மட்டும் வழக்கு வீழ்ந்தழியா வென்பது நடைமுறையில் வைத்துக் கண்டுகொள்க. அம் முதற்பிறவிச் சொற்கள்பற்றியே ஒருமொழி வழக்கு வீழாது நிலைபெறுமென் றுணர்ந்துகொள்க. இனி அச்சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் பிறந்து வழங்கி மறையப் பல நூற்றாண்டுகள் செல்லுமென்றல் பழக்கவறி வுடையா ரெல்லார்க்கும் இனிது புலனாம். பண்டைத் தமிழ்மக்கள் மலைநாடுகளினுங் கடற்கரையோரங்களி னும் வாழ்ந்தவரென்பது பின்னே காட்டப்படுமாத லால், அவர் வழங்கிய மொழியில் மலை, கடல் என்னு மிரண்டையுஞ் சுட்டும் பெயர்கள் மிகுதியாகக் காணப் படும். அச்சொற்கள் எல்லாவற்றையும் பழைய தமிழ் நூல்களில் ஆய்ந்து பொறுக்கி, எவ்வெச்சொல் எவ் வெக் காலத்து நூலிற் றோன்றிற்றென்று உறுதிப் படுத்தி அம்முறையால் அச்சொற்களை முன் பின் வைத்துக் கணிப்பின் தமிழ்மொழியின் காலம் இனிது நாட்டப்படும். இங்ஙனங் காலங் கணிக்கும் முறையின் அருமையை நன்குணர்ந்தன்றே மாரிஸ் என்னும் ஆங்கிலவாசிரியர் தாமெழுதிய ஆங்கிலமொழி வரலாற் றில் இதனைக் கடைப்பிடித்து அதன் காலவளவைச் செவ்வனே குறித்திட்டார். அதுபோலவே, தமிழ்நூல் வல்ல ஆசிரியரும் இம்முறை வழாது ஆராய்ந்து தமிழ் மொழியின் பழஞ்சிறப்பை நிறுவுதற்குப் பெரிதுங் கடமைப்பட்டிருக்கின்றார். இக்கட்டுரையில் எம்மால் அங்ஙனங் காலஉறுதி செய்வதற்குக் கூடாதாயினும், ஒருபொருளைச் சுட்டுதற்குப் பல சொற்கள் காணப்படும் அத்துணையே பற்றித் தமிழ்மொழி மிகப் பழைய மொழி யாமென்று கூறுதல் குற்றமாமாறில்லை யென்க. அது கிடக்க.

இனிச், சொல்வழக்கானே யன்றிச் சொல் லுச்சரிப்பு முறையானுந் தமிழ் மிகப் பழையதொன்று தல் காட்டப்படும். தமிழில் வழங்கும் எல்லாச் சொற்கள் முதலினும் ட், ண், ர், ல், ழ், ள், ற், ன் என்னும் எட் டெழுத்துக்கள் நில்லாவென இலக்கண நூல்களில் ஒரு விதி காணப்படுதல் சிறிதிலக்கண அறிவுடையாரும் அறிவர். டமருகம், ரகு, ராமன், லம்பகம் முதலியன வாக ஆரிய மொழிச்சொற்கள் அவ்வெழுத்துக்களை முதற்கொண்டு வருமாகவும், தமிழ் மட்டும் அங்ஙனம் அவ்வெழுத்துக்களை முதற்கண் நிறுத்துக் கொள்ளா மையும், அப் பிறமொழிச் சொற்களையுந் தானெடுத்து வழங்கும்போது இடமருகம், இரகு, இராமன், இலம் பகம் என உயிர் முதல் நிறுத்து வழங்குதலும் என்னை என்று ஆராய்கின்றுழி அதனியல்பு நன்குணரக் கிடக்கும். படைப்புக்காலத் தொடக்கத்திலே தோன்றிய மக்களியல்பும், நம் பழக்கத்திற் காணும் சிறுமகார் இயற் கையும் தம்முட் பெரும்பான்மையுஞ் சமமுடையன வாம். இஃதறிவுடையா ரெல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்த வோர் உண்மையேயாகும். பிள்ளைப்பருவத்திலே, சொல் உச்சரித்தற்கு இன்றியமையாக் கருவிகளான இதழ், நா, பல், அண்ணங்கள் வேண்டியவாறு இயங் காமையின் அப் பருவத்தே அம்மகார் வழங்குஞ் சொற் கள் மிகச் சிதைவுபடும். சிறுமகார் 'ராமா' என்பவனை 'ஆமா' வென்றழைப்பர். இவ் வுண்மை நாடோறும் பழக்கத்தா லறியற்பாலதேயாம். முன் மொழிக்கு முத லாகா வெனப்பட்ட எட்டு மெய்யெழுத்துக்களும் நா மேலண்ணத்தைச் சென்று தொடும் முயற்சியாற் பிறப் பனவாம். நாவை மேலே சேர்த்தி உச்சரிக்கும் அம் முயற்சி பிள்ளைப்பருவத்தே தோன்றுமையின், அப் பரு

வத்தே பிறக்குஞ் சொற்களெல்லாம் அவ்வெழுத்துக் களை உடையனவாகா; படைப்புத்தொடக்கத்திற் றோன் றிய மக்களது நிலைமையும் பிள்ளைப்பருவத்தோடு இயைந்ததாகலின், அஞ்ஞான்று அவர் பிறப்பித்த சொற்களிலே அவ் வெழுத்துக்கள் காணப்படாவாயின. இதனால், தமிழ்ச்சொற்கள் மக்களுடைய முதற்பருவத் திலே தோன்றி நிலவுதலுற்றன வென்பது எளிதிற் பெறப்பட்டது. வடமொழி முதலான மற்றைமொழிச் சொற்கண் முதலிலெல்லாம் அந் நாவெழுத்துக்கள் நிற்றல் அறியப்படுதலின், அவை மக்களுடைய பிற் பருவத்திலே தோன்றியவா மென்பது துணிபொருள். மேலும், இப்போது நூல்வழக்காயுள்ள வடமொழி மக் களால் எஞ்ஞான்றும் பேசப்பட்டதில்லை யென்றும், இதற்குத் தாய்மொழியான ஆரியமே அங்ஙனம் பேசப் பட்டதொன்று மென்றும் அம்மொழி யாராய்ச்சிவல்ல பண்டிதர்கள் பலரும் உரையா நின்றார். இவ்வாற்றால், மக்களுடைய முற் பருவத்திலே பிறந்த தமிழ்மொழி அவருடைய பிற் பருவத்திலே தோன்றிய வட மொழிக்கும் முற்பட்ட தொன்றுதல் முடிந்த வுண்மை யாம். இதன்விரிவும் தமிழ் மிகப் பழையமொழி என்னும் ஞானசாகர உரையுட் காட்டினும். அது நிற்க.

இனித், தமிழ் இலக்கண இலக்கிய விரிவானும் மிகப்பழைய தொன்றென்பது காட்டப்படும். இப்போது தமிழில் வழங்கும் இலக்கண நூல்களுள் மிகப்பழையது தொல்காப்பியம்ஒன்றேயாம். குறைபாடின்றிப் பாகுபாடு நனிதெரித்து எழுதப்படும் இலக்கண நூல் தமக்குடைய மொழிகளெல்லாம் மிகச் சீர்திருத்தமுற்று நாகரிகம் நிரம்பிய மொழிகளாகுமென்று அறிவுடையோர் ஒருப் பட்டுக் கூறுகின்றார். ஆங்கிலமொழி இஞ்ஞான்று எவ்

வளவோ சீர்திருத்தம் அடைந்தும் அதன்கண் உள்ள இலக்கண நூல்கள் ஒன்ருயினும் குறைபாடின்றி எழுதப்படவில்லை. தமிழோடு இனமுடைய தெலுங்கு மலையாளம் கன்னடம் முதலானமொழிகள் பல நூற்ருண்டுகளாகச் சீர்திருத்தஞ் செயப்பட்டு வந்தும், அவற்றின் கண்ணும் இதுகாறும் இலக்கண நூல் ஒன்றேனுஞ் செவ்வையாக எழுதப்படவில்லை. இலக்கண நூல் செவ்வையாக இயற்றப்பட்ட மொழிகள் இவ்வுலகில் எத்தனையுள்ளன வென்று எண்ணிப்பார்க்கும்வழி அவை மிகச் சிலவே உளவாதல் எல்லாரானும் எளிதிலே யறியப்படும். அவற்றுள், தமிழ் வடமொழி என்னும் இரு மொழிகளினும் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல்களின் பெருமையும் நுணுக்கமும் நிறைவும் ஆராயுந் தோறும் பேரின்பத்தை விளைக்கின்றன. ஒருமொழியைச் சீர்திருத்தம் பண்ணுவது ஒருவரிருவரான் முடியும் எளிய காரியமன்று. சுழன்று செல்லும் புயற்காற்றினையும், அணைகடந்து பெருகும் வெள்ளத்தினையும் இடைமறித்து நிறுத்தினும் நிறுத்தலாகும்; ஒருமொழியின் விரைந்த செலவை அடக்கியாளுதல் யார்க்கும் முடியாத தொன்ரும். வேதகாலத்திலே எழுதப்பட்ட ஆரிய மொழி காவிய காலத்தில் எவ்வளவோ மாறுதலடைந்தது. போவுல்ப் கேடிமான் காலத்தில் நடைபெற்ற ஆங்கிலமொழி சாசர் காலத்திலும், சாசர் காலத்திய மொழி செகப்பிரியர் காலத்திலும், செகப்பிரியர் காலத்திய மொழி டெனிசன் காலத்திலும் எத்தனை எத்தனையோ மாறுதல் அடைந்தன. இங்ஙனங் காலங்கடோறும் ஒரு மொழியின் முன்னுருவந் திரிபெய்தி வருமாயின் அம் மொழியின் ஒழுங்கை யறிந்து இலக்கண நூல்கள் இயற்றுதல் மிக அரிதாம். அது காலங்கடோறும் வேறு

பட்டு வருமாயின் அதனைவழங்கும் மக்கள் தங்கருத்தறி விக்க எளிதான கருவி காணமாட்டாது மிக இடர்ப் படுவர். இதுபற்றியே ஆங்கில அரசுடையார் தம் முடைய மொழியினை ஒழுங்கு கடவாது நிலைபெறு வித்தற் பொருட்டுக் கல்விச்சாலைகள் பலப்பல வியற்றி மொழியினைத் திருத்தமுறக் கற்பித்துக் கல்விவளம் பெருக்கி வருகின்றார். நாகரிக மக்களிடத்து நடை பெறும் மொழிகள் விரைவிலே வேறுபடுதலில்லை; புதிய சில சொற்கள் பிறரிடமிருந்து போந்து சேரும் அம் மட்டே யன்றித் தம் உருவவியல் பெரிதுந் திரிபெய் தாது பரவி வழங்கும். ஒரு மொழி உருவந் திரிபடை யாது நிலைநிற்றற்கு வேண்டும் முயற்சி என்னை என்று ஆயும்வழி அதன்கண் ஒவ்வொரு சொல்லும் பண்டு தொட்டு வழங்குமாறும், அச்சொற்கள் தோன்றுங்காற் பெற்ற காரணமும், அவை வாக்கியங்களில் தொடர் புற்று நின்று பொருள் அறிவிக்குமாறும், அவற்றோடு கலந்து வழங்கும் பிறமொழிச் சொற்கள் இவை என்ற லும் இனிது அறியப்பட்டு வருதலேயாம். இவை இவ்வாறு அறியப்படுதல் கற்றோரிடத்தன்றி மற்றை யோரிடத்து இல்லையாலோவெனின்; ஓர் ஊரில் கற்றறிவுடையார் ஒருவர் இருப்பினும் அவரால் அவ் வூரார் எல்லாரும் திருத்தமடைவார். தாழி நிறையப் பெய்த தீம்பாலில் குற்றிய உறைத்துளி மிகச் சிறி தாயினும், அஃது அப் பால் முழுவதையும் தீஞ்சுவைத் தயிராகத் திரிபு செய்தல்போலக் கற்றார் ஒருவரேயாயி னும் அவர் தம்மைச் சூழ்ந்தார் அனைவரும் நலம் பெறச் செய்வர். எங்ஙனமெனின், அவர் தம்பால் வந்தணுகுவோர்க்குத் திருந்திய சொற்பொருளை அறி விப்ப, அறிவிக்கப்பட்ட அவர் மாணவர் தாம் அவற்

றைப் பிறர்க்கு அறிவிப்ப, அப் பிறர் அவற்றை வேறு பிறர்க்கு அறிவிப்ப, இங்ஙனம் ஓரிடத்துத் தோன்றிய அலை தடாகத்தின் நாற்புறங்களினும் பல அலைகளைத் தோற்றுவித்து நடைபெறச் செய்தல்போல அக் கற்றறிவுடையார் தாம் பெற்ற அத்திருத்தங்களெல்லாம் அவரறிந்தும் அறியாமலும் யாண்டும் பரவிக்கொண்டேயிருக்கும். இவ்வாறு உலகத்தில் நடைபெறும் ஒழுக்கங்களெல்லாம் கற்றாராற் சீர்திருந்தப்பெற்று வருதல் பற்றியே "உலகமென்ப துயர்ந்தோர் மாட்டே" என்னும் திருவாக்கு எழுந்தது.

இனி, எந்த நாட்டில் தொன்றுதொட்டுக் கற்றோர் மிகுதியாய்ப் பல்கி வருவரோ அந்த நாடு வளம் பெருகும்; அதன்கண் உள்ளார் எல்லாரும் கல்வி மணம் பெற்று அறிவுவிளக்கமுடையராவர்; அவர் வழங்கும் மொழி மிகுந்த சிறப்புடையதாய் நிலைபெறும். தமிழ்நாட்டிற் பண்டைக்காலத்துக் கற்றறிவுடைய சான்றோர் கணக்கின்றி யிருந்தாரென்பதற்கு அவர்களால் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்ட அளவிறந்த நூல்களும், அளவிறந்த பாட்டுக்களுமே சான்றாம். புறநானூறு முதலான பழைய சங்கத் தொகைநூல்களைக் காண்பேமாயின், அவற்றிற் பெறுதற்கரிய முழுமணி போன்ற அரிய பெரிய செய்யுட்களை இயற்றியருளிய அப்பெருந்தகையாளர் பேரறிவும் பெருந்தொகையும் பெரிதும் வியக்கற்பாலனவாயிருக்கின்றன. இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னே நமது செந்தமிழ்மொழி எவ்வளவு திருத்தமாக வழங்கப்பட்டுலாவியது! அந்நாட்களிலிருந்த கற்றோர் நுண்ணறிவு எவ்வளவு தெளிவாக அவரியற்றிய பாக்களிலே துளும்பி ஒளி வீசுகின்றது! அப்போதிருந்த நன்மக்க

2

ளெல்லாரும் எவ்வளவு இன்புற்று வாழ்ந்தனர்கள்! என்று நினைக்க நினைக்க எம் உள்ளம் வரைகடந்த இன்பத்தாற் பொங்குகின்றது. அக்காலத்தில் எழுதப் பட்ட தெய்வத் திருக்குறளுக்கு இணையான நூல் இவ் வுலகத்தில் உண்டோ? அஃது உயர்வு ஒப்பில்லா உவரா அமிழ்தமன்றோ! உள்ளன உள்ளபடி கூறிய முழுக்காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்பவற்றின்முன் தலையெடுத்து நிற்கும் வேறு காப்பி யங்கள் இவ்வுலகில் எந்த மொழியிலேனும் உளவா? இல்லையே! மக்கள் மெய்யுணர்வின் இயற்கையினைப் பகுத்து விளக்கிய இறையனுரைகப்பொருளுரை போன்ற நூல் இவ் விரிகடலுலகினும் இல்லையே. கலித்தொகை யிலுள்ள இயற்கைப் பொருள் நுட்பமும், பலதிறப்பட்ட மக்கள் வழக்க ஒழுக்க ஆராய்ச்சியும் வேறு எம்மொழி நூலிலாயினும் உள்ளனவா? மனு முதலிய அறநூல்க ளெல்லாம் நாலடியாரை ஒக்குமோ? ஆ! அக்காலத் துத் தோன்றிய திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் என் னும் அவ்வொரு நூலை நோக்கினும் தமிழ்மொழியின் அமைதியும் சிறப்பும் இனிது புலப்படுமே. நண்பர்காள்! இங்ஙனஞ் சீர்திருத்தமுற்று நிலாவிய இச்செந்தமிழை வழங்கிய மக்கள் எத்துணை நாகரிகமுடையரா யிருந் தனராவர்!

இனி இந்நூல்களுக்கெல்லாம் மிக முற்பட்ட தொல்காப்பிய நூற்பெருமையைச் சிறிது ஆராய்ந் திடுவேமாயின் தமிழர் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன் னும் மிக்க நாகரிகம் பெற்று வாழ்ந்தாரெனல் தெற் றென விளங்குகின்றது. தொல்காப்பியம் முற்கூறிய தமிழ்நூல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முன்றோன்றிய தாதலை ஒரு சிறிது ஆராய்வாம். இது வடமொழியிற்

பாணினி முனிவர் இயற்றிய அட்டாத்தியாயி என்னும் அரிய பெரிய இலக்கண நூலுக்கும் முந்தியதென்று நாட்டவே, இதன் காலம் அத் தமிழ்நூல்களுக்கெல்லாம் முற்பட்டதாதலும் நன்கு பெறப்படும். ஆகலின் முதலிற் பாணினி முனிவர் காலம் ஈண்டுச் சுருங்க வகுப்பாம். பாணினிமுனிவர் தாமியற்றிய அவ் விலக்கண நூலில் இவ்விந்திய நாட்டின்கண் உள்ள இடங்கள் பலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி அவற்றின் பெயர்க்கெல்லாம் இலக்கணம் வகுத்துரைக்கின்றார். பெரும்பாலும் அவராற் குறிக்கப்பட்ட நாடு நகரங்களெல்லாம் பஞ்சாப் நாட்டிலும் ஆப்கானித்தானத்திலும் இருக்கின்றன. இந்தியாவில் தெற்குப் பக்கங்களில் அவராற் குறிக்கப்பட்ட இடங்கள் கச்ச,[1] அவந்தி[2] கோசல,[3] கரூச,[4] கலிங்க[5] முதலியனவாம். இவையெல்லாம் விந்தியமலைக்கு வடக்கேயுள்ளன. விந்தியமலைக்குத் தெற்கே உள்ள நாடு நகரங்களில் ஒன்றாயினும் அவராற் குறிக்கப்படவில்லை. ஆகவே, பாணினி முனிவர் காலத்து ஆரியமக்கள் விந்தியமலைக்கு வடக்கே உள்ள நாடுகளில் இருந்தாரென்பதும், அம் மலையைக் கடந்து இப்பால் வந்திலரென்பதும் இனிது பெறப்படுவனவாம்.

இனிப், பாணினீயத்திற்கு வார்த்திகை உரை எழுதிய காத்தியாயனர் விந்தியமலைக்குத் தெற்கே உள்ள நாடு நகரங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். ஓர் இடத்

1. ௪-ஆம் அத். ௨, ௧௩௩.
2. ,, ௧, ௧௭௬.
3. ,, ௧, ௧௭௧.
4. ,, ௧, ௧௭௮.
5. ,, ௧, ௧௭௮.

தின் பெயர்பற்றி அவ்விடத்திற் பிறந்த மக்கட்குப் பெயர் வருமாற்றைச் சுட்டிப் பாணினிமுனிவர் விதி கூறிப் பஞ்சாலத்தில் தோன்றினவன் பாஞ்சாலன், சால்வத்திற் றோன்றினவன் சால்வேயன் என்பனவாக எடுத்துக்காட்டினர். 'ஈண்டு இச்சூத்திரத்தில் வேறு சில விடப்பட்டன' என்றுரைத்துக் காத்தியாயனர் "'பாண்டியன்' எனுஞ்சொற் பாணினியாற் சொல்லப் படவில்லை; பாண்டு குடியில் அல்லது பாண்டு நாட்டிற் பிறந்தோன் 'பாண்டியன்' எனப்படுவான்" என்று புதிய ஓர் உரைவாக்கியமுஞ் சேர்த்தெழுதினர். இன்னும் இவ்வாறே 'சோழர்' 'மகிஷ்மத்' என்னுஞ் சொற்களும் அக் காத்தியாயனரால் ஆராய்ந்துரைக்கப் பட்டன.

இனிப், பாணினீயத்திற்கு மாபாடிய முரைத்த பதஞ்சலியார் 'மாகிஷ்மதீ' 'வைதர்ப்ப' 'காஞ்சீபுர' 'கேரள' முதலியவற்றையும் ஆராய்ந்து உரையுரைத் தார். அதுவேயுமன்றித் தம்முரையுட் காத்தியாயனர் வார்த்திகவுரை பாடபேதங்கள் பல உளவாதலும் எடுத்துக் காட்டினர். காத்தியாயனர் உரை பல பாட பேதங்கள் உடைத்தாய்த் திரிபெய்துதற்குப் பல நூற்றுண்டுகள் செல்லுமாகலின், அப் பாடபேதங்களைத் தம்முரையுட் குறித்த ஆசிரியர் பதஞ்சலியார்க்கு முந்நூறு நானூறு ஆண்டுகளின்முன் அக் காத்தியாயனர் இருந்தாராகற்பாலார். மற்றுப் பதஞ்சலியார் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து ஐம்பத்தாறு ஆண்டுகளின் முன் இருந்தாரென வடநூல் வரலாற்று அறிஞர்கள் நிறுவினராகலின், காத்தியாயனர் காலம் உ௩௰௦ ஆண்டுகளின் முற்பட்டதென்பது பெற்றும்.

இனிப் பாணினி முனிவராற் சொல்லப்படாத புதிய இலக்கண விதிகள் சில காத்தியாயனூராற் சொல்லப் பட்டிருப்பது கொண்டு, அவ்விதிகள் பெறுதற்குரிய சொல்வழக்குகள் சில பாணினி முனிவர் காலத்தி லில்லை என்பதூஉம், அவை காத்தியாயனர் காலத்தே தான் தோன்றின என்பதூஉம் பெறப்படுகின்றன. அதுவேயு மன்றிப் பாணினி முனிவர் காலத்து நடை பெற்ற சொற்கள் பல காத்தியாயனர் காலத்து வழக்கு வீழ்ந்தொழிந்தன. இங்ஙனம் மொழி திரிபெய்து தற்குப் பல நூற்றுண்டுகள் செல்லுமாகலின் பாணினி முனிவர்க்கும் காத்தியாயனர்க்கும் இடையில் விரிந்த காலம் நானூறு ஆண்டிற்குக் குறையாதாகும். எனவே, பாணினி முனிவர் இற்றைக்கு உஅ00 ஆண்டு களுக்கு முன்னிருந்தா ரென்பது இனிது பெறப்படும்.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனூர் சொல்லதி காரத்தில் தமிழ்ச் சொல்லிலக்கணங்களெல்லாம் முற்ற வுங் கூறினூராயினும், அச்சொற்கள் எவ்வாறு பிறந்தன என்று ஆய்ந்து அவைதம்மை யெல்லாம் பகுத்துப் பகுதிகளாக அடக்கிக் காட்டினூரில்லை. அங்ஙனமாயினும், ஒவ்வொரு சொல்லுங் காரணம் பற்றியே தோன்றினவென்றும், அக் காரணம் அறி வுடையார்க்கல்லது ஏனையோர்க்கு விளங்கத் தோன்ரு வென்றும் குறிப்பிட்டு "மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்ரு" என்று சூத்திரஞ் செய்தருளினூர். இவ்வாற்ருல் தமிழ்ச்சொற்களைப் பகுதி, விகுதி முதலியனவாகப் பகுத்து ஆராய்ந்துரைக்கும் முறை தொல்காப்பியனூர் நூலெழுதிய ஞான்று தமிழாசிரியர்க் குத் தெரியாதிருந்த தென்றே துணியப்படும். மற்றுப் பாணினி முனிவர் தாமியற்றிய அட்டாத்தியாயியில்

தங்காலத்து வழங்கிய பல்லாயிரம் ஆரிய மொழிகளை யெல்லாம் பகுதி விகுதிகளாகப் பகுத்தாராய்ந்து அவற்றை யெல்லாம் தாதுபாதத்திற் சில்லாயிரம் பகுதிகளிலே அடக்கினர். தொல்காப்பியனார் பாணினி முனிவர் காலத்திலேனும், அல்லது அதற்குப் பின்னேனும் இருந்தனராயின் இலக்கண ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாப் பெருஞ் சிறப்பினதான சொல்வரலாற்று முறையைத் தவறாது கூறியிருப்பர். பாணினி முனிவர்க்குப் பிற்பட்ட காலத்திலிருந்தவரான பவணந்தியார் இச்சொல் வரலாற்று முறையைத் தமது நன்னூலில் தழுவிக் கூறினமை அறியவல்லார்க்கு யாம் உரைத்தது மிகவும் பொருத்தமுடைத்தாதல் இனிது விளங்கும். ஆகவே, சொல்வரலாற்று முறை தெரிந்துரைத்த பாணினி முனிவர்க்கும், அம்முறை தங்காலத் தில்லாமையால் அதனை உரையாது விடுத்த தொல்காப்பியனார்க்கும் இடைப்பட்ட காலம் மிகப் பெரிதாதல் வேண்டும். பாணினி முனிவர்க்கு நானூறு ஆண்டுகளின் முன்னே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இருந்தனர் என்று கொள்ளும்வழி, இற்றைக்கு மூவாயிரத்திருநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் அவ்வாசிரியர் காலம் கணிக்கப்படுமென்று கொள்க.

இனி, மற்றுமொரு வாற்றால் தொல்காப்பியனார் காலம் ஆயும்வழி அது நாலாயிர ஆண்டுகளுக்கும் முற்பட்டதென்று நாட்டப்படும். தொல்காப்பியம் பஃறுளியாறு கடல் கொள்ளப்படுமுன் எழுதப்பட்டது; அக்காலத்திற் குமரியாறு தென்றிசையில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இது "வடவேங்கடந் தென்குமரி" என்னும் பனம்பாரனார் பாயிரவுரையானும், அதற்குரை கண்ட இளம்பூரணர் முதலான உரையாசிரியர் உரை

யானும் நன்குணரப்படும். இவ்யாறுகளும் இவற்றைச் சூழ்ந்த நிலங்களும் கடல் கொள்ளப்பட்டது இற்றைக்கு நாலாயிரத்து முந்நூறுஆண்டுகளின் முன்னென்று இலங்கைப் பௌத்த வமிசாவளியிலே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இங்ஙனங் குறிக்கப்பட்ட காலமும், விவிலிய நூலில் குறிக்கப்பட்ட நோவா என்பவர் காலமும் மிகவும் ஒத்திருக்கின்றன. எனவே, தொல்காப்பியனுர் நாலாயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தா ரென்று துணிந்து கூறுவாம்.

இனி, இத்துணைப் பழைய காலத்தே எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியம் என்னும் தமிழ்க் களஞ்சியத்தில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள பொருள் நுட்பங்கள் ஈண்டு முற்றவும் எடுத்துக் காட்டல் ஏலாமையின், ஒவ்வோரதிகாரத்திலும் ஒன்றிரண்டு எடுத்துரைப்பாம். எழுத்ததிகாரத்தின் முதலிலேயே அவ்வாசிரியர் தமிழ் ஒலி எழுத்துக்களை முறையே நிறுத்திக் கூறிய திறம் பெரிதும் வியக்கற் பாலதாம். மூடி இருந்த வாயைத் திறந்த மாத்திரையானே அகர ஒலி இயற்கையாய்த் தோன்றுதலின் அதனை முன்னும், அதன்பின் இகரம் நாவாற் பிறத்தலின் அதனைப் பின்னும், அதன்பின் அவ்வோசை இதழ் வழியே உகரமாய்ச் சென்று அழிதலின் அதனை அதன் பின்னுமாக நிறுத்தியருளினுர். முற்பிறக்கும் ஓசை யெல்லாம் குறுகி யிருக்குமாதலானும், அவ்வோசை பிற்கணத்திற் றொடர்ப்பட்டு நீளுவதே நெடிலாமாதலானும் முன்னே அ, இ, உ என்னுங் குற்றெழுத்துக்களையும், அவற்றின் நீட்டமான ஆ, ஈ, ஊ என்பவற்றைப் பின்னுமாக வைத்தார். ஏனைய ஓசைகளின் முறையும் ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும். அவையெல்லாம் ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினிய

ருரையிற் காண்க. அற்றேல் அங்ஙனமாக, இவ் வெழுத்துமுறை வடமொழி முதலான பிறமொழிக ளினும் காணப்படுவதாக இதனைத் தமிழுக்கே வரைந்து சொல்லிய தென்னையெனின்;—வடமொழியை ஒழித்து ஒழிந்த இந்திய மொழிகளிலெல்லாம் காணப்படும் இம் முறை, தமிழ் ஆரியத்தின் முறைகண்டு செய்து கொள்ளப் பட்டதாகலின் அஃதீண்டு ஆராயற்பாற் றன்று. மற்று வடமொழியில் இம்முறை பண்டு தொட்டுக் காணப்படுதலின் அஃதொன்றே ஈண்டாரா யற் பாலதாம். தமிழர் செய்த முறையைக் கண்டு ஆரியர் தாம் அம்முறை காட்டினரோ, அல்லது ஆரியர் செய்த முறையைக் கண்டு தமிழர்தாம் அது காட் டினரோ என்பதுதான் ஈண்டு உறுதிசெய்யற்பாலதாம். ஆரியர் இவ்விந்தியா தேசத்திற் புகுமுன்னே அம் முறை கண்டறிந்தனராயின் அஃது அவர்க்கே உரிய தாகும்; அவர் இந்தியாவிற் புகுந்த பின் அங்கிருந்த தமிழர் அதனை எடுத்தாண்டு கொண்டாராவர். மற்று ஆரியர் இந்தியாவிற் புகுமுன் அம்முறை காணுதிருந்து புகுந்தபின் அது கண்டனரென்று உரை நிறுவப்படு மாயின், தமிழர்க்கே அம்முறை உரியதாகு மென்பதும் அதனையே ஆரியர் எடுத்தாண்டுகொண்டன ரென்ப தும் பெறப்படும்.

இனி ஆரியர் இந்தியாவிற் புகுமுன்னே அம் முறை அறிந்தாரில்லை; அஃதறிந்தது உண்மையாயின் அவ்வாரியப் பிரிவினராய் ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் தென்றிசை மேற்றிசை வடமேற் றிசைகளிற் புகுந்த ஏனை ஆரிய சாதியார் வழங்கிய இலத்தின், கிரீக்கு, டியூடானிக், சிலாவிக் முதலிய ஆரிய மொழிகளினும் அம்முறை காணப்படுதல்வேண்டும். அவற்றி லெல்

லாம் உயிர்எழுத்து மெய்யெழுத்துக்கள் ஒருமுறையு மின்றிப் பலவாறு மயங்கிக் கிடத்தலின், அம்முறை ஆரிய மொழிக் குரியதன்றென்பது அங்கையுள் நெல்லி போற் றெளியப்படும். மற்று அவ்வாரியர் இந்தியா விற் புகுந்தபின் தமக்கு முன்னே அங்கு வாழ்ந்து வருந் தமிழ் ஆசிரியர் கண்ட அவ்வெழுத்து முறையை எடுத்தாண்டு கொண்டார் என்க. இவ்வுண்மை பௌத்த இந்தியா என்னும் வரலாற்று நூலில் இரைஸ் டேவிட்ஸ் என்ற அறிஞராலும் நன்கு காட்டப்பட்டது.[1]

அதுகிடக்க. ஆரியமொழி இலத்தீன் கிரீக்கு முதலியவற்ரோடு இனமுடைத்தாதல் யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும். ஒருமொழி பிறிதொன்றனோடு இனமுடைத் தென்பது அவற்றின் முதல்தோற்றச் சொற்களின் உருவொப்புமையால் நன்கு துணியப்படுமன்றே! ஆரியத்தில் ஸூநு என்னுஞ் சொல் மகனைக் குறிக்கும். அவ்வாரியத்தோடு இனமான ஸெண்ட் என்னும் பாரசீக மொழியிலும் அப்பொருளைக் குறிக்கும் அச்சொல் ஹூநு என்று வழங்குகின்றது; டியூடானிக் மொழியில் ஸூநு எனவும் அவ்வாறே வழங்குகின்றது. ஆரியத்தில் மகளைக் குறிக்கும் துகிதார் என்னுஞ் சொல், ஸெண்டில் துக்தர் எனவும், கிரீக்கில் துகாதீர் எனவும், டியூடானிகில் தொஹ்தர் எனவும், சிலாவிகில் துஸ்தெர் எனவும் வழங்கு கின்றது. ஆரியத்தில் உடன்பிறந்தானைக் குறிக்கும் ப்ராதர் என்பது, ஸெண்டில் ப்ராதர் எனவும், கிரீக்கில் ப்ராதீ எனவும், இலத்தீனில் வ்ராதெர் எனவும், டியூடா னிகில் ப்ரோதர் எனவும், சிலாவிகில் ப்ரதுரு எனவும், ஸெல்டிகில் ப்ராதிர் எனவும் வழங்குகின்றது. ஆரியத் தில் மாட்டைக் குறிக்கும் பசூ என்னுஞ் சொல்,

1. Prof. Rhys David's Buddhist India, p. 156

ஸெண்டில் பசு எனவும், இலத்தீனில் பிகஸ் எனவும், டியூடானிகில் வைஹு எனவும், சிலாவிகில் பிகு எனவும் வழங்குகின்றது. ஆரியத்தில் ஆட்டைக்குறிக்கும் ஆவி எனுஞ்சொல், கிரீக்கில் ஒயிஸ் எனவும், இலத்தீனில் ஓவிஸ் எனவும், டியூடானிகில் அவி எனவும், சிலாவிகில் ஒவிகா எனவும், ஸெல்டிகில் ஒய் எனவும் வழங்குகின்றது. ஆரியத்தில் பாம்பைக் குறிக்கும் அகி என்பது, ஸெண்டில் அஜி எனவும், கிரீக்கில் எகிஸ் எனவும், இலத்தீனில் அங்குயிஸ் எனவும், டியூடானிகில் அங்க் எனவும், சிலாவிகில் அங்கீஸ் எனவும் வழங்குகின்றது. இன்னும் இவ்வாறே வருவனவெல்லாம் காட்டப்புகின் இச் சொற்பொழிவு வரம்பின்றி மிக விரியுமென அஞ்சி இத்துணையே ஈண்டைக்குப் போதுமென நிறுத்துகின்ருேம். இக்காட்டிய வாற்ருல் ஆரியமொழி ஸெண்ட், கிரீக்கு, இலத்தீன் முதலான மொழிகளோடு ஒற்றுமையுடைத்தாதல் நன்கு தெளியப்படும். இனி ஆரியத்தில் வழங்கும் சூநு, துகிதார், ப்ராதர், பசூ, ஆவி, அகி என்னும் அச்சொற்களுக்குத், தமிழில் முறையே மகன், மகள், உடன்பிறந்தான், மாடு, ஆடு, பாம்பு என வழங்குஞ் சொற்கள் ஒருவாற்ருலும் உருவொப்புமை பெருது நிற்றலும் ஈண்டு அறியற்பாலதாம்.

இனிக், கிரேக்கர், உரோமர், ஆங்கிலர், ஆரியர் முதலான ஆரிய சாதியார் ஆரியர் இந்திய நாட்டிற் புகுமுன்னே ஓசைகள் பிறக்கும்முறை அறிந்து எழுத்துக்களை முன்பின்னுக நிறுத்தினராயின் அம்முறை அவ்வாரிய மொழிகள் எல்லாவற்றிலுங் காணக் கிடக்கும். மற்று அம்முறை அவ்வாரிய மொழிகளிற் காணப்படாமல் அகரத்தின்முன் பகரமும் அதன்பின் சகரமுமாக இங்ஙனம் ஒருமுறையுமின்றி நிறுத்தப்பட்டுக்

கிடத்தலால், ஆரியர் அம்முறை முன் அறியாராய் இந்தியாவிற் புகுந்தபின் அறிந்தாரென்பது இனிது நாட்டப்படும்.

இனி, ஆரியர் வருதற்கு முன்னரே தமிழர் மிக்க நாகரிகமுடையரா யிருந்தனரென்பது இருக்குவேதத்தி னலேயே இனிது அறியப்பட்டதொன்றும். ஆரியர் சிந்து நதிக்கரையில் வந்து குடியேறிய காலத்தில், உள்நாட்டில் இருந்த தமிழர் எழுவகை அரண்மனை களும், தொண்ணூறு கோட்டைகளும் உடையராய் வாழ்ந்தனரென இருக்குவேதம்[1] உரை தருகின்றது. இற்றைக்கு நாலாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னரே தமிழர் அழகிற் சிறந்த எழுநிலை மாடங்களும், உயர்ந்த கற் கோட்டைகளும் கட்டுவித்து வாழ்ந்தனராயின், அவ் வரிய பெரிய கட்டிடங்கள் அமைப்பதற்கு இன்றி யமையாப் பெருஞ் செல்வவளமும், அவை தம்மைத் திருத்தமுறக் கட்டுவித்து முடிப்பதற்கு உரிய நூல் உணர்வும், அவற்றுள் நடத்தப்படும் பலதிறப்பட்ட இலௌகிக கருமங்களும் உடையராய் இருந்தாராதல் தெற்றெனத் துணியப்படும். இத்துணைப் பெரிய நாகரிக வாழ்க்கை உடையராயிருந்த தமிழர் தமது நாகரிக வாழ்க்கை இனிது நடைபெறுதற்கு இன்றி யமையாது வேண்டப்படும் தமிழ்மொழியினை இலக் கண இலக்கிய அமைதியோடு முற்றக் கற்றுவந்தா ரென்பதூஉம், இதனல் நிலைநிறுத்தப்படும் முடிபொரு ளாம். ஆகவே, ஓரிடத்தும் நிலைபெறமாட்டாது திரி தரு வாழ்க்கையுடையராய் இந்தியாவினுட் புகுந்த ஆரியர் கங்கையாற்றுக் கரைப் பக்கங்களில் நிலைபெற்ற

1. Vide Pandit. Saviriroyan's excellent article on 'The Admixture of Aryan with Tamilian'—The Light of Truth.

வாழ்க்கை நடாத்திச் செங்கோல் ஓச்சிய தமிழ்மக்களால் நெறிப்படுத்தப்பட்ட இலக்கணமுறை கண்டு தாமும் உயிர்மெய் எழுத்துக்களை முறைப்படுத்தினரென்று துணிக.

ஆரியர் வருமுன்று, தமிழர் அரசியல் முறை பிழையாது வாழ்ந்தனராகலின் அவரை ஆரியர் 'அசுரர்' என்று பெயரிட்டு வழங்கினர். இருக்கு வேதத்தின் முதல் ஒன்பது மண்டிலங்கள் முழுவதூஉம் 'அசுர' என்னுஞ் சொல் 'வலிய' அல்லது 'அதிகாரமுடைய' என்னும் பொருளில் உரிச்சொல்லாய் வழங்கப்பட்டு வருகின்றதென்றும், 'அசுரர்' என்பதற்கு அதனல் 'தலைவர்' என்னும் பொருள் பெறப்படுகின்றதென்றும் உரோமேஷ் சந்திரதத்தரும் இனிது விளக்கினர். 'ஞிமிறு' என்பது 'மிஞிறு' எனவும், 'தசை' என்பது 'சதை' எனவும், 'விசிறி' என்பது 'சிவிறி' எனவும் எழுத்து நிலைமாறி வருதல்போல 'அரசு' என்னுந் தமிழ்ச்சொல் 'அசுர' என நிலைமாறி இருக்குவேதத்துள் வழங்கப்படுவதாயிற்று.[1] தமக்கு எதிரே நாகரிகம் நிரம்பி விளங்குகின்ற தமிழ அரசரைத் தமக்குந் தலைவராக ஒருப்பட்டுப் பண்டை ஆரியமக்கள் அசுரர் என வழங்கினர். பிற்காலத்து வடமொழியில் மட்டும் 'அசுரர்' என்னும் அச்சொல்லின் உயர்ச்சிப்பொருளை மாற்றி அதற்கு அரக்கரெனப் பொருள் கட்டிவிட்டார்கள். மற்று இருக்குவேதமோ அரசியல்நெறி திறம்பாத தமிழரசரைச் சுட்டி 'அசுரர்' என மிகவும் பாராட்டி வழங்கியது. இத்தமிழரசர் தங்கீழ் வாழ்வார்க்கெல்லாம் மிக இனியராய் ஒழுகியதுபற்றி, இவர்க்கும் இவர்

1. Compare Pandit Saviriroyan's able and admirable article on the Aryan Admixture with the Tamilian.

குடும்பத்தார்க்கும் அரசினியர் என்னும் பெயர் வழங்குவ தாயிற்று. 'அரசினியர்' என்னும் இச்சொற்றொடரையே இருக்குவேத காலத்து ஆரியமக்கள் 'ராஜந்யர்' எனத் தமக்கேற்றவாறு திரித்து வழங்கினர். அரசினியார் எனப்படும் பண்டைக்காலத் தமிழரசர் நுண்ணறிவு நூலுணர்ச்சியாற் றத்துவங்கள் பலவும் ஆய்ந்து முடி பொருட் டேர்ச்சியுற்று விளங்கினரென்பதூஉம் அப் பழைய ஆரிய நூலாற் பெறப்படும் உண்மையாம். இதனைப் பின்னே விரித்து விளக்குவாம்.

இனி இதுவேயுமன்றித் தமிழ் மக்கள் தாம் உரை யாடுங்காற் றோன்றும் ஓசைகளைப் பல்வகை எழுத்துக் களால் இட்டெழுதிப் பண்டே நாகரிக முதிர்ச்சி உடை யராயு மிருந்தனர். ஆரியரோ தம்பாற் பிறந்த ஓசை களை எழுத்திலிட்டுக் காட்டும் வகை அறியாமை யினால், தம் முன்னோராற் பாடப்பட்ட பாட்டுக்களை நெட்டுருப் பண்ணுதற்குக் கிடைகூட்டிப் பயின்று வந்தார். அவ்வழக்கம் இன்றும் பலர் ஒருங்கு கூடி யிருந்து வேதம் ஓதுமாற்றால் நன்கு அறியப்படும். இங்ஙனம் எழுத்துக்களின்றி வெறும் ஓசை மாத்திரை யாய் வேதங்கள் அவராற் பயிலப்பட்டு வந்தமையா லன்றே அவை 'எழுதாக்கிளவி' என்று பெயர் பெறு வனவாயின. அல்லதூஉம், வடமொழிக்கென்றே ஓரெழுத்து இல்லாமையினாலேதான், வடநாடுகளி லுள்ளார் மகாராட்டிரத்திற்குரிய தேவநாகர எழுத் துக்களானும், தென்னாடுகளிலுள்ளார் தமிழுக்குரிய கிரந்தாக்கரங்களாலும், ஆந்திரநாட்டிலுள்ளார் தெலுங் கிற்குரிய தெலுங்கெழுத்துக்களானும் வடநூல்களை எழுதுதலும் பதிப்பித்தலுஞ் செய்து போதருகின்றார். பண்டை நாள் ஆரியர் எழுத்தறியாமையின் தம்மு

டைய பழைய நூல்களைப் பாதுகாத்து வழங்கற் பொருட்டுத் திருத்தமாக அவற்றை ஓதுதற் குரிய முறைகளை எல்லாம் பிராதிசாக்கியங்களில் மிகவிரித் தெழுதினர். எழுத்தறிந்தனராயின் அவ்வாறெல்லாம் அவற்றை ஓதுதற்குரிய முறைகளை மிகவருந்தி விரித் தெழுதல் வேண்டப்படாதென்க. நினைக்கப்படுவது என்னும் பொருளையுடைய ஸ்மிருதி என்னுஞ் சொல்லும் கேட்கப்படுவது என்னும் பொருளையுடைய சுருதி என் னுஞ் சொல்லும் அவ்வடநூல்களுக்குப் பெயராய் அமைந்ததனை உற்றுநோக்குமிடத்து அவை நினைக் கப்பட்டுங் கேட்கப்பட்டும் வந்தனவே யல்லது எழுத்தி லிட்டு எழுதப்படவில்லை யென்பது போதரும்.

இனி ஆரியர் இந்தியாவிற் புகுந்தபின் தமிழரு டைய நாகரிக முதிர்ச்சியினையும், அவர் தாங் கருதிய பொருளை எழுத்திலிட்டுப் பொறித்தலுங்கண்டு தாமும் தம்முடைய பாட்டுக்களைப் பண்அடைவுபட வகுத்த ஞான்று எழுதுமுறை கண்டறிந்தார். இது கோல்ட் ஸ்டக்கர் என்னும் பண்டிதர் விளக்குமாற்றானும் நன்கு அறியப்படும். இரைஸ்டேவிட்ஸ் பண்டிதரும் 'இந்தி யாவிலுள்ள எழுத்துக்கள் ஆரியர்க்குரிய வல்ல' வென் றும், 'அவை திராவிட வியாபாரிகளாற் கொண்டுவந்து தரப்பட்டன' வென்றும் கூறுமாற்றானும்[1] அவை தமி ழர்க்கே உரியவென்பது இனிது பெறப்படும்.

இனி, வரலாற்றுநூல் அறிஞரில் ஒருசாரார் பினீ சியரென்னும் நாகரிக சாதியாரோடு வாணிகம் நடாத் திய தமிழர் அவரிடமிருந்து எழுதுமுறை கற்றுப் பின்

1. "All the present available evidence tends to show that the Indian alphabet is not Aryan at all; that it was introduced into India by Dravidian merchants,"—Buddhist India, r. 119.

அதனை இந்தியாவெங்கும் பரப்பினர் எனக் கூறுகின்றார். இவருரைக்கும் இவ்வுரையோடு யாம் ஒருவாற்றல் இணங்குதலும் பிறிதொருவாற்றல் இணங்காமையும் உடையேம். யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும்:

இற்றைக்கு மூவாயிர ஆண்டுகளின் முன் மேற்றிசையிலுள்ள பினீசியர் என்னும் வகுப்பார் தென்னிந்தியாவின் மேற்கே மலையாளக் கரையினும், கிழக்கே உவரி, கொற்கை என்னுங் கடற்றுறைப் பட்டினங்களினும் வந்திறங்கித் தமிழரோடு வாணிகம் நடாத்தினர். அவர் தம் நாட்டுக்குத் திரும்பிப்போம்போது யானைக் கொம்புகள், தோகைமயில்கள், குரங்குகள், சந்தனக்கட்டைகள், விலை உயர்ந்த முத்துகள், அரிசி, கருவாப்பட்டை முதலிய சரக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டுபோயினர். அவர்கள் சாலமன் என்னும் மேல்நாட்டரசன் காலத்திற் கூட்டங் கூட்டமாய் வந்தனரென்று ஈபுருமொழியில் எழுதப்பட்ட விவிலிய நூலால் நன்கறிகின்றேம். அந்நூலில் தமிழ்நாட்டுக் கடற்றுறைப் பட்டினமான உவரி என்பது ஓபிர்[1] எனவும், அவர் தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஏற்றிக் கொண்டுபோன பொருள்களான, மயில், சந்தனம், அரிசி என்பவற்றின் பெயர்கள் தோகை, அனுகம், அரிசி எனவும் அவ்விவிலிய நூலில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.[2] சாலமன் என்னும் வேந்தன் இற்றைக்கு மூவாயிரம் ஆண்டுகளின் முன் செங்கோலோச்சினனென்பது வரலாற்றுநூல் அறிஞர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தமையின், அவன்காலத்தில் தமிழ்நாடு போந்து தமிழரோடு வாணிகம் நடாத்திய பினீசியர் தாம் பயன் படுத்திவந்த எழுது

1. Ophir.
2. Max Muller's Science of Language, 1st Vol.

முறையைத் தமிழர்க்குங் கற்பித்தார். ஆயின், தமிழர் அவர் வருதற்குமுன் எழுதுமுறை அறியாரோ வெனின்; அற்றன்று. பினீசியர் வருதற்கு முன்னுந் தமிழர் அம்முறை நன்கறிந்தார் என்பது தேற்றமாம். யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும்: ஆசிரியர் தொல்காப்பிய ஞர் 'எழுத்ததிகாரம்' என ஒன்று வகுத்துக்கொண்டு எழுத்துக்களின் இலக்கணத்தைச் செவ்வனே கூறு கின்றமை யானும், எழுத்துக்கள் இல்லாவிடின் அங் ஙனமெல்லாம் இலக்கணங் கூறுதல் ஆகாமையானும் "உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே" என்னுஞ் சூத்திரத் தில் மகர எழுத்து முன் நாளில் எழுதப்பட்ட வரிவடிவும், "மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளிபெற்று நிற்ற லும், "எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே" என்பதனல் எகர ஒகர எழுத்துக்களும் அவ்வாறே பண்டைநாளில் புள்ளி பெற்று நின்றமையும், "புள்ளி யில்லா எல்லா மெய்யும், உருவுரு வாகி அகரமொடு உயிர்த்தலும், ஏனை உயி ரோடு உருவுதிரிந்து உயிர்த்தலும், ஆயீ ரியல உயிர்த்த லாறே" என்பதன்கண் மெய்யெழுத்துக்கள் உயிர் களோடு கூடியவழி வரிவடிவில் உருவு திரிதலும் இனிதெடுத்து ஓதினராகலானும், உரையாசிரியர் நச்சினர்க்கினியர் "உருவுதிரிந் துயிர்த்தலாவது மேலுங் கீழும் விலங்குபெற்றுங் கோடுபெற்றும் புள்ளி பெற்றும் புள்ளியுங்கோடும் உடன்பெற்றும் உயிர்த்த லாம். கி கீ முதலியன மேல் விலங்குபெற்றன. கு கூ முதலியன கீழ் விலங்குபெற்றன. கெ கே முதலியன கோடுபெற்றன. கா ஙா முதலியன புள்ளிபெற்றன. அருகே பெற்ற புள்ளியை இக்காலத்தார் காலாக எழுதி னர். மகரம் உட்பெறு புள்ளியை வளைத்தெழுதினர்.

கொ கோ ஔ ஓ முதலியன புள்ளியுங் கோடும் உடன்பெற்றன'' என்று உரை விரித்துக் கூறுதலானும் தமிழர் தமக்கென வேறெழுத்துடையரா யிருந்தன ரென்பது துணிபொருளாம்.

அற்றேல், பினீசியரால் தரப்பட்ட எழுத்துக் களுக்கும் தமிழர்க்கே உரிய எழுத்துக்களுக்கும் வேறு பாடு என்னை எனின்;—பினீசியர்க்குரிய எழுத்துக்க ளெல்லாம் வலதுகைப் புறத்திலிருந்து இடதுகைப் பக்கமாய் எழுதப்படுவனவாம்;[1] தமிழர்க்குரியனவோ இடதுகைப் புறத்திருந்து வலது பக்கமாய் எழுதப்படு வனவாம். இவ்வேறு பாட்டுடன், அவர் கொண்டு வந்தன உருவத்தானும் தமிழ் எழுத்துக்களின் வேரு வனவாம். எகுபதி நாட்டில் எழுப்பிய தூபிகளின் மேற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் சித்திர எழுத்துக்களி னின்றுந் திரித்துச் செய்துகொண்டனதாம் பினீசியர்க் குரிய எழுத்துக்கள்; மற்றுத் தமிழ் எழுத்துக்களோ வெனின், அக்கடியர் என்னுஞ் சாதியார் பல்லாயிர மாண்டுகளின் முன்னே வழங்கிய முளை எழுத்துக்[2]களி னின்றுந் தோன்றி நடைபெறுவனவாம். அக்கடியர் என்னுஞ் சாதியாரும் பண்டைக்காலத் தமிழரும் ஒருவரே யென்பது திருவாளர் பண்டிதர் சவரிராயரவர் களாற் 'சித்தாந்ததீபிகை'யில் இனிது விளக்கப்பட்டது; அதன் விரிவு பின்னே காட்டுதும்.

இனிப், பௌத்த சமயம் விளக்கிய அசோக மன் னன் காலத்திற் செதுக்கப்பட்ட கல்வெட்டெழுத்துக் கள் இருவகைப்படுகின்றன. ஒன்று வலதுபுறத் திருந்து இடது பக்கமாகவும், ஒன்று இடதுபுறத்

1. Buddhist India, p. 114. 2. Cuneiform Letters.

திருந்து வலதுபக்கமாயும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன[1]. முன்னையது கபுர்த்தகிரிச் சிலாசாதனங்களிற் காணப் படுகின்றது; இது வட அசோகலிபி என்று சொல்லப் படும். பின்னையது அசோக வேந்தன் கல்வெட்டுக் கள் பெரும்பாலனவற்றிலுங் காணப்படுகின்றது; இது தென் அசோகலிபி என்று சொல்லப்படும். வட அசோகலிபி இந்தியாவின் வடமேற்குப் பாகங்களில் மட்டும் அருகி வழங்குகின்றது. தென் அசோகலிபி இந்தியாவிற் பெரும்பாலும் எங்கும் வழங்குகின்றது. ஆகையால், தென் அசோகலிபி இந்தியாவிலேயே பிறந்த எழுத்துக்களாகுமென்பது நன்கு பெறப்படும். என்னை? புறநாட்டிலிருந்து வந்த எழுத்துக்கள் இந்தியாவிலுள்ள இந்தியமக்கள் எல்லார்க்கும் விளங்காமையின் அவை அப் புறநாட்டை யடுத்த இந்திய எல்லையில் மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டன; உள்நாட் டெழுத்துக்கள் யார்க்கும் புலப்படுமாதலால் அவை இந்தியா வெங்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுவந்தன. இங்ஙனந், தென் அசோகலிபி இந்தியாவிற்கே உரிய தென்பதனை இவ்வியல்பு முற்றவும் ஆராய்ந்த தாமஸ், கன்னிங்காம் என்னும் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சி அறிஞர் இருவரும் நன்கு விளக்கினர்.

இனித், தென் அசோகலிபி என்பது தமிழ் வட் டெழுத்துக்களின் திரிபேயன்றி வேறென்று கூறுதல் ஆகாமையால், அது தமிழர்க்கே உரிய எழுத்தாமென்று நாட்டப்படும். வட அசோகலிபியும் தமிழர் வழியாய்ப் பெறப்பட்ட பினீசியர் எழுத்தேயல்லது பிறிதில்லை. இவ்வாறு எழுத்துக்களின் இருவகைப் பாகுபாடும் பொருந்தக் காட்டப்பட்டமையால் இந்தியாவில் வழங்

1. R. C. Dutt's Ancient India, p. 24, 2nd Vol.

கப்படும் எழுத்துப் பினீசியரிடமிருந்து போந்ததென்று உரைப்பார் உரையும், அற்றன்று அஃது இந்தியாவி லேயே பிறந்து வழங்குகின்றதென் றுரைப்பார் உரையும் தம்முள் முரணுமை காண்க. பினீசியரிட மிருந்து போந்ததெல்லாம் இந்திய வடமேற்கெல்லே யில் அருகி வழங்கும் வட அசோகலிபியே யாகுமென் பதூஉம், இந்தியாவிலேயே தோன்றிப் பண்டுதொட்டு நடைபெறுவது தமிழவட்டெழுத்தின் திரிபான தென் னசோகலிபியே யாகுமென்பதூஉம் பாகுபடுத்து விளங்க உணர்தல் வரலாற்றுநூல் வல்லார்க்கு இன்றி யமையாத கடமையாம். இவ்வுண்மை தேருது அவை யிரண்டினேயும் ஒன்றெனக் கூறி முடிபுரைத்தல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியஞர் சொல்லதிகார முதலிலேயே உலகியற் பொருள்களே உயர்திணே யென்றும் அஃறிணே யென்றும் பகுத்தோதினுர். சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐம்பொறி யுணர்வோடு இவற்றைப் பகுத்துணர்கின்ற மனவறி வும் உடைய உயிர்களெல்லாம் மக்களெனப்படுவர் என்றும், இம்மக்களே உயர்திணே யாவரென்றும், ஐம்பொறி உணர்வு மட்டும் உடைய விலங்கு புள் முதலியனவும் உயிரில்லாத ஏனேச் சடப்பொருளுமாகிய எல்லாம் அஃறிணேயாமென்றும் இனிது விளக்கிச் சூத்திரஞ் செய்தருளினுர். ஆண் பெண் என்னும் பாற் பகுப்பும் உயர்திணேயில் மட்டும் தெற்றென விளங்கு தலின் அப் பாகுபாடும் உயர்திணேக்கே கூறி, ஏனே அஃறிணேயில் உயிருள்ள எறும்பு முதலியவற்றுள் அப் பகுப்பு அவ்வாறு விளங்காமையின் அதற்கது கூருராய் விடுத்தனர். எம் அரிய நண்பர்காள்! இப்

பாகுபாட்டின் அருமையும் நுட்பமும் நாமுணராதிருக்கின்றோம். பிற மொழிகளில் எங்காயினும் இத்தகைய நுண்பகுப்பு உளதா என்று ஆராய்வோமாயின் அப்போது இதன் பெருமை நன்கு தெளியக்கிடக்கும். ஆங்கில முதலான மேல்நாட்டு மொழியி லெழுதப்பட்ட இலக்கண நூல்களை இடைவிடாது எழுத்தெழுத்தாய் ஆராய்ந்து பார்ப்பினும் அவற்றின்கண் இவ்வரிய பெரிய இலக்கணப் பாகுபாடு ஒரு சிறிதுங் காணப்படாது; அன்றி, இந்திய நாட்டிற் சீர்த்திபெற்ற மொழியாய்ப் பயிலப்படும் வடமொழியிலேனும் இம்முறையுண்டோ வெனின் ஆண்டும் இதனைக் காணோம். இஃதொன்றோ, அவ் வடமொழியிலுள்ள சொற்பொருட் பாகுபாடுகள் நுண்ணறிவிற்குச் சிறிதும் இயையாவாறாய் அமைந்து கிடக்கின்றன. 'இல்லம்' 'வீடு' என்பன உயிரில்லாத அஃறிணைப் பொருள்களென்பதும், அவை தம்மை ஆண் பெண் என வழங்கல் நகையாடுதற் கேதுவா மென்பதுஞ் சிறுமகாரும் அறிவர். இங்ஙனமாகவும், வடமொழியில் 'கோயில்' என்னுஞ் சொல் ஆண்பாலாகச் சொல்லப்படுகின்றது; 'சாலை' என்பது பெண்பாலென்று சொல்லப்படுகின்றது. மயிர்க்கற்றை என்னும் பொருளுடைய 'கபரீ' என்பது பெண்பாலாம், 'கேசவேச' என்பது ஆண்பாலாம்; விருப்பம் என்று பொருள்படும் 'இச்சா' என்பது பெண்பாலாம்; 'மநோரத' என்பது ஆண்பாலாம்; மாலைப்பொழுது என்று பொருள்படும் 'திநாந்த' என்னும் ஒருசொல் ஆண்பாலாம்; 'சந்த்யா' என்னும் மற்றொரு சொல் பெண்பாலாம்; உலகம் என்று பொருள்படும் 'ஜகதோ' என்பது பெண்பாலாம்; 'லோக' என்பது ஆண்பாலாம்; சுவர் என்று பொருள்

படும் 'பித்தி' என்பது பெண்பாலாம்; 'குட்ய' என்பது அலிப்பாலாம்; காது என்று பொருள்படும் 'கர்ண' என்பது ஆண்பாலாம்; 'ஸ்ருதி' என்பது பெண்பாலாம்; 'ச்ரவண' என்பது அலிப்பாலாம். நண்பர்காள்! ஈதென்ன புதுமை பாருங்கள்! சடப்பொருளான இவையெல்லாம் ஆண் பெண் எனக் கூறினல் யாருக் குத்தான் நகை விளையாது. இவ்வாறு சொற்களை ஒரு வரன்முறையுமின்றித் தோன்றியவாறு ஆண் பெண் எனக் கூறி, அவைதம்மைச் சொற்றொடர்களில் இயைத்துக் கூறுங்கால் ஆண்பெயர்க்கேற்ப ஆண் வினையும் பெண்பெயர்க்கேற்பப் பெண்வினையும் கூட்டி யுரைக்கவென விதித்தால் இவை தம்மை அறிவுடை யோர் கற்க முந்துவரா? வேறு மொழி தெரிதற்கு வழியின்றி ஆரியத்திற் பிறந்து இடர்ப்படுவாரே அதனைக் கற்றற்கு உரியார். பொருள் வகையால் ஈது உயர்திணை, ஈது அஃறிணை யென்று வகுத்தால் பொருட்கேற்பச் சொற்களை வழங்குதலில் யார்க்கும் இடர்ப்பாடு தோன்ருது. பொருள் வகையால் அஃறிணை யென்றே உலகத்திற்கு ஒப்பமுடிந்த ஒரு சொல்லை ஒருகால் ஆணுகவும் ஒருகாற் பெண்ணுகவும் ஒருகால் அலியாகவும் கூறல் வேண்டுமென ஒருமுறையுமின்றி விதித்தால், இச்சொற்களை ஆராய்ந்து இவை ஆண், இவை பெண், இவை அலி என உறுதி செய்தலி லேயே மாணக்கர்க்கு வாணுள் கழியும். இனி, இவற்ருற் பெறப்படும் பொருளை யுணர்ந்து அதனை உரிமை கோடற்கு வாணுள் எங்கே உளது? சில் வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினரான மக்கள் தம் முயிர்க் குறுதிபயக்கும் உண்மைப் பொருளை உணர் தற்கு ஒரு கருவியாயமைந்த மொழி கற்றற்கும் பயன்

படுத்தற்கும் எளிதாக இருத்தல்வேண்டுமே யல்லது, கடின சொல்லுடைத்தாதல் பயனின்றாம். கருவியே பெரிதிடர் பயப்பதாயின் அதனாற் பெறப்படும் பொருள் பயன்தருவ தியாண்டுமில்லை யென்க. இத்துணைக் கடினச் செவ்வி யுடைமையினாலன்றோ வடமொழி உலக வழக்கின்றி இறந்தொழிந்தது. திருஞானசம் பந்தப் பெருமான் முதலான அருட்டிருவாளரும் முழு முதற்கடவுளை வழிபட்டுய்தற்குரிய எளிதான நெறி யைச் செந்தமிழ்த் திருப்பாட்டுக்களிலே அருளிச் செய்வாராயினர். இப்பெற்றி இனிது தேர்ந்தே,

“கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணு றத்தெரிந்தாய்ந்தவிப் பசுந்தமிழ் ஏனை
மண்ணி டைச்சில இலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணி டைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ.”

என்று திருவிளையாடற் புராண முடையாருங் கூறினர்.

செந்தமிழ் நண்பர்காள்! இற்றைக்கு நாலாயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகளின் முன்னரே தமிழ்மக்களும் தமிழ் இலக்கண ஆசிரியரும் உயர்திணை அஃறிணைப் பாகுபாடு பொருள் வகையால் இயற்கைநெறி திறம் பாதே உணர்ந்து அறிவுடையார் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிவதாக விளக்கிய அரிய நுண்ணறிவாற்றல் நுங்க ளாற் பெரிதும் போற்றற்பாலதேயாம். இன்னோரன்ன வற்றை இதுகாறும் பொதுவாக நினைத்து வந்தது போல் நினையன்மின்! பண்டைத் தமிழ் நூல்களிற் சொல்லப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளும் கிடைத்தற்கரிய முழுமாணிக்கங்களாமென்று தேர்மின்கள்! இவ்வரும் பெறல் மாணிக்கங்களெல்லாம் வரன்முறையே தொகுத்த தொல்காப்பியம் விலை வரம்பு அறியாக் களஞ்சியம் என்று ஆராய்ந்து வியப்பெய்துமின்கள்!

இனி, நீர் வேட்டுச் செல்கின்றான் ஒருவன் நறு மணங்கமழும் இளமரக்காவின் இடையிடையே தங்கி அயர்வு சிறிது ஒழிந்து முப்பழச் சாறுந் தேனும் விரசி னாற்போற் சுவைக்கும் தெண்ணீர் நிரம்பிய நீர் நிலையிற் சென்று நீர் ஆரப்பருகி வேட்கையொழிந்து அயர்வு முற்றும் நீங்கினாற்போல, ஆசிரியர் தொல்காப் பியனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய எழுத்ததிகார சொல் லதிகாரங்களினிடையே தங்கித் தமிழ்ப்பெருமை தெரியா அறியாமை சிறிது சிறிதே ஒழிந்து இப்போது பொருளதிகாரத்திற் சென்று ஆண்டுவிரிந்த நுண் பொருட்டொகுதியில் ஒன்றிரண்டு நுகர்ந்து எமதறி யாமை முற்றும் போக்குவாம். நண்பர்காள்! ஆசிரியர் பொருளை அகம் புறம் எனப் பகுத்த முறையே பெரிதும் நுண்ணறிவு நிறைந்ததாம். உயிர்களின் அறிவு நிகழ்ச்சியே அகம் புறம் என இருதிறப்படுகின் றன. உயிரினுள் நிகழும் அறிவு அவ்வுயிர்க்கே புல னாவதாம். உயிர்க்கு ஓர் உடல் படைக்கப்படா முன் னெல்லாம் அதன் அறிவு புலப்பட்டு நிகழாதாய்ச் செயலின்றி மழுங்கிக் கிடந்தது. இனி அவ்வறிவு அங்ஙனம் மழுங்கிக்கிடக்கவொட்டாது அதனை எழுப்பி விரிவு செய்தற்பொருட்டு அதற்கோர் உடல் தரப்பட்ட தாகலின், உயிர் உள்ளறிவு புறப்பொருளோடு இயைந்துநின்று அம்முறையே பெருகுதற்கு இவ் வுடம்பு இடைநின் றுதவுவதொன்றாம். இதனால், அகம், நடு, புறம் என்னும் மூவகை பெறப்படுகின் றன. அகம் அறிவு, நடு உடம்பு, புறம் பொருள் என ஆகும். கண் ஒருபொருளைக் காண்டற்கு ஞாயிறு விளக்கமாய் இடைநின்று காட்டுதல்போல உயிரறிவு புறப்பொருளைப் பற்றுதற்கு உடம்பு ஒரு விளக்கா

மென்க. இதுபற்றியே மெய்கண்டதேவர் "மாயா தனுவிளக்கா மற்றுள்ளங் காணுதேல், ஆயாதா மொன்றை" என்றருளிச் செய்தார். இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாப் பொருட்குணமும் நுட்பவடிவமாய் இவ்வுடம் பிற் பொருந்திக் கிடக்கின்றன; இவற்ருேடு வேறற ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கின்ற உயிரறிவு அவற்ருல் இன்ப துன்பநுகர்ந்து அறியாமை நீங்கி விளக்கமுடையதா கின்றது. வெளியே தோன்றும் எல்லாப் பொருட் குணங்களும் இவ்வுடலென்னும் பளிக்குப்பாறையிலே வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகின்றனவாகலின், இதன் நடு வில் வாழ்கின்ற உயிரறிவு இவையனைத்தையும் உணர வல்லதாகின்றது. ஆகவே அகத்தே தோன்றும் உயிரின் அறிவொழுக்கங்களெல்லாம், புறத்தே அவற்றை எழுப்புதற்குக் காரணமாயுள்ள பொருட் பாகுபாட்டுடன் பொருந்தியே இருக்கும். இந்நுட்ப மெல்லாம் முற்றவும் அறிந்த ஆசிரியர் அகவொழுக் கத்தைக் கைக்கிளை முதற் பெருந்திணை இறுதியாக எழு கூருகப் பிரித்தார்; அங்ஙனம் பிரித்ததற்கேற்பவே அவற்ருேடு ஒற்றுமையுடைய புறப்பொருளையும் எழு கூருக்கினுர்.

இனி ஒருயிர் பிறிதோர் உயிரோடு பொருந்தும் வழிப் பிறக்கும் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சியெல்லாம் ஆசிரி யர் ஒருங்கே விளக்கியுரைக்கும் திறம் மிகப் பெரிது. இவர்போல் உயிர் இயற்கை முழுதுணர்ந்து உரைத்த வேறு புலவர் ஆங்கிலமொழி வல்ல செகப்பிரியர் ஒருவரேயாம். அகத்தே தோன்றும் அவ்வின்பதுன்ப நிகழ்ச்சிக் கேற்ற இடம் பொழுது முதலாக ஆசிரிய ரான் ஆராய்ந்துரைக்கப் பட்டனவெல்லாம் இன்று காறும் உலக இயற்கை பிழையாது வருகின்றன. இங்

னம் உலக இயற்கை முழுதுணர்ந் திலக்கண முரைத்த ஆசிரியரை வேறு எத்தேயத்தினும் எந்த மொழியினுங் காண்டல் அரிது அரிது.

இனி, உயிரின் அகத்தே தோன்றும் உணர்வு நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் இவ்வுடம்பின் புறத்தே முகத்திற் றோன்றுமென்பது 'மெய்ப்பாட்டியலில்' வரம்பு செய் துரைக்கப்பட்டது. இன்னும் அம்முகத்திற் கண்களி லேயே அக நிகழ்ச்சி முழுது முணரப்படுமென்று விளக்கி,

"நாட்ட மிரண்டு மறிவுடம் படுத்தற்குக்
கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்."

என்று கட்டளை யிட்டருளினர். தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும் இதனைச் சிறப்பித்துக் கூறுமாறு காண்க. உரிமை நண்பர்காள்! உலக இயற்கை உயிர் இயற்கைகளெல்லாம் இங்ஙனம் வரைசெய்து இலக் கணமெழுதிய ஆசிரியர் தொல்காப்பியனரை ஒத்த ஆசிரியரையாயினும், அல்லதவர் அருளிச்செய்த தொல்காப்பியம் போன்ற பிறிதொரு நூலையாயினும் இற்றைக்கு நாலாயிர ஆண்டுகளின்முன் நாகரிகமெய் திய எத்தேசத்திலாயினும் எம்மொழியிலாயினுங் காட்டுதல்கூடுமா? நடுநிலைதிறம்பா துரைமின்கள்!

இனி, இவ்வுலகத்தின் உள்ளும் புறம்புமாய் நின்று அறியவல்லதை அறிவித்தும் அசைய வல் லதை அசைவித்தும் பேரொளிப் பிழம்பாய் அருவாய் அறிவாய் இன்பமாய் விளங்கும் முழுமுதற் கடவுள் நிலையைச் சுட்டி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர் இற் றைக்கு நாலாயிர ஆண்டுகளின் முன்னே நிறுவிய பொருட்டிட்பத்தை அதேகாலத்திற் றோன்றிய ஆரிய

சாதியார் நூல்களிற் சொல்லிய தெய்வநிலையோடு ஒப்பிட்டுக் காண்போமாயின் தமிழரது பண்டைக்கால நாகரிக வளம் மேலும் மிக்குவிளங்கும்.

ஆசிரியர் "கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி" என்ற சூத்திரத்தில் 'கந்தழி' என்னும் முழுமுதற் பரம்பொருள் 'ஒரு பற்றுமற்று அருவாய்த் தானே நிற்குந் தத்துவங் கடந்தபொருள்' என்று வலியுறுத்தார். இஃததற்குரை கண்ட நச்சினார்க்கினியர் கூறுமாற்றான் நன்கு பெறப்படும். இதனாற் கந்தழி எனப்படுங் கடவுள் சித்து சடம் என்னும் இருவகை யுலகினுள்ளும் ஒன்றன்றாய் இவை தம்மையெல்லாம் முற்றும் சூழ்ந்துகொண்டு எவ்வகைப்பற்றுமின்றி நிலைபெறும் பேரின்ப நிலையமென்பது பெற்றாம். அத்துணைப் பழைய காலத்தே கடவுட்டன்மையினை இவ்வாறுணர்ந் துரைத்தவர் உலகில் வேறு யாண்டுங் காணப்படார். மிகவும் பழைய நூலான இருக்குவேதத்தை ஆராய்ந்து பார்மின்! இருக்குவேத காலத்து ஆரியர் ஒளியுடைப் பொருளையும் அவற்றோடு தொடர்புடையவற்றையும் தெய்வங்களாக வழிபட்டு வந்தனர். இதற்குத் 'தேவ' என்னுஞ் சொல்லே சான்றாம்; இச்சொல் 'ஒளி' என்று பொருள்படும் 'திவ்' என்னும் வேர்ப்பொருளினடியாகப் பிறந்ததாகும். ஆகவே, ஒளியுற்று விளங்கும் விண்ணையும், வான்மீன்களையும், கதிரவனையும், விடியற் காலத்தையும், நண்பகற் பொழுதையும், பிறவற்றையுந் தெய்வங்களாகத் துணிந்து வழிபடுவாராயினர். இன்னுந் தேவர்களெல்லாம் வான் நிலன் என்னும் இரண்டின் பிள்ளைகளென்றும் ஆண்டாண்டு அந்நூலிற் சொல்லப்பட்டனர். 'சோம' என்னும் ஒருவகைப் பூண்டை நசுக்கிப்பிழிந்தெடுத்த இரசம் மதுக்

களிப்பைத் தருவதெனவும் இச் சோமரசமே வான், நிலன், நெருப்பு, கதிரவன், இந்திரன், திருமால் என்னுந் தெய்வங்களை யெல்லாந் தோற்றுவித்த தெனவும் ஒரு சில இடங்களில் இருக்கு வேதங் கூறுகின்றது. வேறு சில இடங்களில் சாவித்திரியும் நெருப்பும் தேவர்கட்கு இறப்பில்லா வரம் அருளிச் செய்தனர் என்கின்றது. மற்றுஞ் சில இடங்களில் எல்லாத் தேவர்களும் ஒரே வகையான ஆற்றலுடையரென் றுரைத்துப் போய்ப் பின் நெருப்பு, இந்திரன், கதிரவன் எனும் மூவரே மற்றை எல்லாரினுஞ் சிறந்தோராவ ரென்கின்றது. இன்னும் இவரைத் தவிரத் தயஸ், பிரிதிவி, அதிதி, ஆதித்யர், வருணன், பர்ஜன்யன், வாயு, மருத்துக்கள், மித்திரன், பூஷன், உஷஸ், அசுவினிகள், த்வஸ்திரி, ரிபுக்கள், விசுவகர்மன், ப்ரஜாபதி, ப்ருகஸ்பதி, வாக், சோம, ருத்ர, யமன் விசுவ தேவர்கள், பித்ருக்கள் முதலாகத் தேவர் பலப்பலர் கூறப்படுகின்றனர். இங்கே விஷ்ணு என்று சொல்லப்பட்ட தெய்வம் திருமால் அன்று. சூரியனே, காலை நண்பகல் பிற்பகல் என்னு முப்பொழுதினும் வான் கடந்து செல்லு நிலையில் விஷ்ணு வென்னும் பெயரோடு பொலிகின்றான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. உருத்திரன் என்று சொல்லப்பட்ட தெய்வம் சிவபிரான் அன்று; சூறுவளிக்குத் தெய்வமே உருத்திரன் என்று ஆண்டுச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. 'ருத்ரன்' என்னுஞ் சொல்லுக்கு வேர்ப்பொருள் 'முழக்கமிடுவோன்' 'ஊளையிடுவோன்' என்பனவாம். இவ்வேற்றுமைதெரியாதார் உருத்திரனுஞ் சிவனும் ஒருவரேயெனத் தமக்குத் தோன்றியவாறே மொழிவர். 'சிவம்' என்பது கந்தழி என்னும் வேறு பெயருமுடைய பரம்

பொருள்; அஃது உருத்திரன் பிரமன் என்றற் றொடக்கத்துத் தேவர்கட்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டதொன்றும்; இவ்வுண்மை,

"தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன் செழும்பொழில்கள்
பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை
மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன்."

என்ற மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருமைத் திருவாக்கானும் நன்று தெருட்டப்படும். இருக்கு வேதம் முழுவதும் துருவித் துருவிப் பார்ப்பினும் 'சிவம்' என்னும் பரம்பொருளியல்பு காணப்படமாட்டாது. அங்கெல்லாம் உலக இயற்கைப் பொருள்களாற் றாம்பெறும் பயன் குறித்து அவைதம்மையெல்லாம் தம் அறியாமையாற் றெய்வங்களாகக் கருதி ஆரியமக்கள் வழிபட்டு வந்த கீழ்நிலை அறிவு புலப்படக் கிடக்குமேயல்லது, பரம்பொருட் சொரூப முணர்ந்த மேல்நிலை அறிவு சிறிதாயினும் ஆண்டுப் பெறப்படுதலில்லை. அறிவிற் சிறந்த தமிழ் மக்காள்! இங்ஙனம் வேதத்தின் உண்மைகூறி மாந்தர்க்கு அறிவு கொளுத்த வருவாரைக் கண்டு மனம் புழுங்கி உயர் குலத்தினரெனத் தம்மை இறுமாந் தெண்ணியிருப்பார் சிலர் 'அவைதிகர்' எனப் புறம்பழிப்பர். அவர் கூறும் அப் புறம்பழிப்புரைக்குச் சிறிதும் அஞ்சன்மின்! எவர் யாது கூறினும் உண்மை கரக்கப்படாதென்க. இத்துணைக் கீழ்நிலை அறிவையே போதித்துப் பயனின்றி விரிந்துகிடக்கும் அவ்வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாதவர் என்று எம்மைப் புறம்பழிப்பதுபற்றி நம்மனோர்க்கு வரும் இழுக்கென்னை? ஒருசிறிது மில்லையாகலின், நாம் தத்துவ வுரிமை

கைவிடாமாய் மெய்ப்பொருள் கூறுதலையே கடைப் பிடிப்பாமாக. நமக்கும் மற்றும் அறிவுடையார் எல்லார்க்குஞ் சிறந்த பிரமாண மெய்ந்நூல்களாயுள்ள தொல்காப்பியம், திருக்குறள் முதலியனவே நமக்குச் சாலுமென்று மனந்திருந்துமின்கள்! பிறர் கூறும் பகட்டுரைக்கஞ்சி உண்மையைக் கைவிட்டு விடாதீர்கள்!

இனிச், சிவம் என்னும் அப் பரம்பொருள்நிலை அவ்விருக்குவேதத்திற் கூறப்படாததுகொண்டு அதன் பெருமை குன்றுமாறில்லை. பரப்பிரமப்பொருள்நிலை யறியமாட்டாத அறிவில்லாப் பிள்ளைமைப் பக்குவத்தின் கண்ணரான ஆரியமக்கள் செய்த அவ் விருக்கு வேதத்திற் கழிபெருநுண்ணறிவாற் றமிழ்நன்மக்களறிந்த அம்முழுமுதற் பொருள்நிலை எவ்வாறு காணப்படும்? சிறார் இழைத்து விளையாடும் மணற்சிற்றிலிலே நுண்ணறிவுவாய்த்த தச்சரியற்றும் அழகிய மாடங்கள் காணப்படுதலுண்டோ? எந்த நுண்பொருள் எவர் வயின் வருமோ அஃது அவர்பாலே ஆராயற்பாலதாம். அஃதொழிந்து ஓர் அறிவுடையாரிடத்துப் பெறப்படும் ஓரும்பொருளை ஏனையோர் அறிவிலாரிடத்துக் கேட்க முந்துவாரைப்போல் தமிழ்நூற்களிற் குறிக்கப்படும் அந்தரங்க மெய்ப்பொருட்குப் பிரமாணம் வடநூலிற் றேடுதல் பெரிதும் நகையாடி இகழற்கே ஏதுவாம். இவ்வாற்றல் யாம் வடநூல்களை இகழ்கின்றேம் என்று நினையன்மின்! யாம் அவற்றின் உண்மைத்தன்மை கூறியதே யன்றிப் பிறிதில்லை. இனி வடநூலிற் சிறந்த நுண்ணறிவு காணப்படும் சாங்கியம், உபநிடதம், வேதாந்த சூத்திரம், சிவாகமம் முதலியவற்றை இங்ஙனந் தாழ்த்

துக் கூறுதற்கு யாம் ஒரு சிறிதும் ஒருப்படேம் ஒருப்ப டேம்.

இனி அவ்விருக்குவேதத்திற் போந்த அப் பல் தேவர் வழிபாடேனும் விழுப்பமுடையவா வென்று ஒருசிறிது ஆராய்வாம். மதுக்களிப்பை விளைத்து அறிவை மயக்கி மழுக்கும் சோமரசபானத்தைச் சிறப் பித்துப் புகழ்ந்த பதிகம் ஒன்றனை இங்கே மொழி பெயர்த்து வரைகின்றும்; அதுகொண்டு அவ்விருக்கு வேதப்பான்மை அறிவுடையார்க்கு எல்லாம் இனிது விளங்கக்கிடக்கும்.

இருக்குவேத ஒன்பதாம் மண்டிலம்,

முதற்பதிகம் சோமபவமானம்.

இந்திரன் பருகுதற்பொருட்டு நறுக்கிப்பிழிந்த
ஓ சோமரசமே! மிகத் தித்திப்பதாய் மகிழ்ந்த செலவினை
யுடைய நீரோடைபோல் சுத்தமாய் நின்வழியே ஒழுகுக. (க)

பகைவரை யடக்குவோய்! மக்களெல்லார்க்கும் நட்பாள!
அப்பரிசையால் அவன் தன் உயர்நிலையையும் இருப்பரணையும்
அடைந்தான். (உ)

நீ விருத்திரனைக் கோறற்குச் சிறப்புடையை யாகுக,
இன்பந் தருதற்குத் தலைமையுடையை யாகுக, மிகுந்த
வள்ளன்மை யுடையை யாகுக: செல்வமிகுந்த எம்
இளவரசர் கொடையை விருத்திசெய்க. (ங)

வலிய தேவர்கட்கு ஆற்றும் விருந்திற்கு நினது இரசத்
தை ஒழுகச்செய்க: எங்கட்கு வலிவும் புகழும் உண்
டாதற்பொருட்டு இங்கே வருக. (ச)

ஓ இந்துவே! நாளுநாளும் இவ்வாறே கருத்தோடு
நின்னருகே வருகின்றோம்: நினக்கே எம் வேண்டுகோள்
மந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. (ரு)

சூரியன்புதல்வி என்றும் யாட்டுமயிர்க் கம்பலத்தால்
நின் சோமரசத்தை வடித்துச் சுத்தியாக்கி ஒழுகவிடுகின்றாள். (சு)

மெல்லியரான பதின்மர்தோழிமார் நறுக்கும் இயந்திரத்தில்
அவனைப்பிடித்துவைத்து முடிவுநாள் வரையில் அவனை விடாது
கொண்டிருக்கின்றனர். (எ)

அக்கன்னிமகளிர் பின் அவனைப் போகவிடுகின்றார்: இசை
கூட்டுவானைப்போல் அவர்கள் துருத்தி ஊதிப்
பகைவரை ஓட்டும் முக்கூட்டுப் பானத்தை
உருகச்செய்கின்றனர். (அ)

இந்திரன் பருகுதற்பொருட்டு, ஊறுசெய்யப்படாத பால்
ஆக்கள் அவனைச் சுற்றிலுங் கூடியிருந்து புதிய இளஞ்
சோமரசத்தில் தமதுபாலைக் கலப்பிக்கின்றன. (கூ)

இவ்விரசத்தைப் பருகின பெருங்களிப்பால் இந்திரன்
விருத்திரரை எல்லாம் கொல்கின்றான்: அவன் தன்செல்வத்
தை நமக்குச் சொரிந்து தருகின்றான். (க0)

இப்பெற்றியவாம் பதிகங்களே இருக்குவேதம் முழுவதும் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. இன்னோரன்ன பதிகங்களிற் காணப்பட்ட வழிபாடுகள் இன்றும் மிக மந்த பக்குவமுடைய மாக்கள் நாடுகளிற் காட்டேரி, இருளன், கறுப்பன் முதலிய சிறு தெய்வங்களை வழிபட்டு வரும் முறைகளோடு ஒத்திருக்கின்றனவே யல்லது வேறென்னை? இன்னும் ஆரியர் சோமரச பானத்தான் வேள்விகள் வேட்டதன்றியும் வெள்ளாடு கள், செம்மறியாடுகள், பசுமாடுகள், எருமை மாடுகள்,

குதிரைகள், மனிதர் முதலிய எண்ணிறந்த உயிர்களைக் கொன்றுவேட்டு அவற்றின் ஊனைப் புசித்து வந்தார்கள். மனிதன் மனிதனைக் கொன்று புசிக்குஞ் செய்கை எவ்வளவு கொடுமையான செயல்! நக்கவாரம் முதலிய தீவகங்களில் வசிக்கும் மிக்க அநாகரிக சாதியாரே இன்றும் மனித ஊன் புசித்து வருகின்றனர். உயிர்களில் மனிதர்க்குப் பலவகையாலும் பயன்படுதலுடைய பசுமாடு, குதிரை முதலியவற்றைச் சிறிதும் இரக்கமின்றிக் கொன்று அவற்றின் ஊனைவிரும்பி வேண்டியமட்டும் புசித்து வந்தனராயின், பண்டைக் கால ஆரியசாதியார் எவ்வளவு கொடியவர்களென்றும் எவ்வளவு அறியாமை யுடையவர்களென்றும் எண்ண வேண்டி யிருக்கின்றது! இவ்வளவு கொடுஞ் செயலுஞ் செய்துகொண்டு, இக்கொடுஞ்செயலுக் குதவியாகத் தாம் பாடி வைத்துக்கொண்ட இழிந்த வேதப்பாட்டுக்களைத் தம்மின் வேருன தமிழ்மக்களும் ஒருப்பட்டுத் தழுவிச் சிறப்பிக்கும்படி வற்புறுத்து வரும் அவர் செயல் நினையுங்காலெல்லாஞ் சாலவும் வஞ்சனை யுடைத்தென்று தோன்றுகின்றது. இத்தகைய கொடுஞ் செய்கையுஞ் சுவர்க்கத்தைத் தருமென்ற அவரது போலிப் பொய்யுரையை மறுத்தற்கன்றே நம்முது குரவரான தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனுர்,

"அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணுமை நன்று."

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினுர். சாங்கியம் என்னும் அரிய தத்துவநூல் வகுத்தெழுதிய பேரறிவாளரான கபிலரும் "கணக்கில்லாப் பிராணிகளைக் கொல்வித்து அவற்றின் இரத்தத்தை ஆருய்ப் பெருகச் செய்வித்த

லின் வேதங்கள் அசுத்தமுடையன.''[1] என்று ஓதினர். அதுநிற்க.

இனி, மேற்கூறியவாறு இருக்குவேதம் முதலியன சாமானிய பௌதிக வழிபாட்டில் தலைநின்றனவாயினும், அவ்வேத முடிபான உபநிடதங்களும் சாங்கியம் வேதாந்த சூத்திரம் முதலியனவுமெல்லாம் உயர்ந்த தத்துவ நுண்பொருள் போதிக்கக் காண்டலின் ஆரியமக்கள் பிற்றைஞான்று பேரறிவுடையராயினரென்னுமோ வெனின் ;—என்னும். உபநிடத முதலான ஞானநூல்கள் ஆரியமொழியில் எழுதப்பட்டிருத்தல்பற்றி அவை ஆரியமக்களாற் செய்யப்பட்டன வென்றல் வழுவாம்.

பண்டைநாளில் தமிழ்மக்கள் வடக்கே இமயமலைச் சாரல்வரையிலும், மேற்கே ஆப்கானிஸ்தானம் வரையிலும் பரவியிருந்தனர். இதற்கு அறிகுறியாக இன்றும் ஆப்கானிஸ்தானம் பெலுசிஸ்தானம் என்னும் நாடுகளில் தமிழோடு மிக்க தொடர்புடைய பிராகி என்னும் மொழி வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இமயமலைச் சாரலில் வாழும் குன்றவர்களெல்லாரும் தமிழின் றிரிபான ஒரு மொழி வழங்கிவருகின்றனர். இதுவேயன்றி வடநாட்டிற் பழைய பல ஊர்களெல்லாந் தமிழ்ப் பெயர்பெற்று விளங்குகின்றன. 'தமிழூக்' என்னும் ஊர் வடநாட்டிலிருத்தல் யாருமறிந்த தொன்றேயாம். இஞ்ஞான்றும் வடநாட்டி லிருப்போரிற் பெரும்பாலார் பண்டைக்காலத் தமிழ் மரபினரேயாவர். மொழி காலவேறுபாட்டால் வேறுபடினும் மக்கள் சாதிப்பிறப்பு யாண்டும் ஒருதன்மை

1. சாங்கியகாரிகை.

யாகவே யிருக்கும். முன்னாளிற் றமிழர் மிகப் புகழ் பெற்று வாழ்ந்தபோது வடஆசியாவிலிருந்து சிந்து நதிப் பக்கமாய் ஆரியமக்கள் இந்தியாவினுட் புக, உள்ளிருந்த தமிழர் இயற்கையிலே விருந்து வருவாரை ஓம்பிப்போற்றுங் கடப்பாடுடையராதலால் தம் நாடு தேடிப் பிழைக்கவந்த ஆரியமக்களை நல்வரவாக ஏற்று அவர்க்கு வேண்டுவன தந்து ஓம்பினர். ஆரியர் வருங் காலத்துத் தமிழர் மிக்க நாகரிக வாழ்வுற்றிருந்தன ரென்பதை இருக்குவேத வுரைகொண்டு முன்னரே இனிது விளக்கினும். இனி, அங்ஙனம்போந்த ஆரிய மக்களோடு தமிழர் பெரிதும் அளவளாவினராகலின், அவர்க்குரிய ஆரிய மொழியினையுந் தாங்கற்று அதனையும் பண்படுத்துவந்தனர். ஆரியமக்கள் செய்யும் வேள்வி விழாக்களுக்குத் தாமும் பொருளுதவி செய்து அவற்றை நடைபெறுவித்து வந்தனராயினும், அவ் வேள்விவேட்டல் சிறிதும் பயன்படாமை அறிவித்து அவர்க்குத் தத்துவ நுண்பொருள்களையுந் தமிழர் ஆங்காங்கு உணர்த்துவாராயினர். புதியராய் வந்தோர் தாம் வழக்கமாக மேற்கொண்டு செய்யும் ஒரு கருமத்தைச் சடுதியிற் செய்யவேண்டாமென்று நிறுத்தினல் அவர்மிக மனம் வருந்துவராகலின், அவர்க்கு முதலில் உதவியாளராய் நின்று அவர் வேண்டிய வேள்விக் கன்மங்களையும் நடாத்திவந்த தமிழர் பின் சிறிது சிறிதே அவர்க்குத் தத்துவ நுண்பொருளறிவு கொளுத்திவேள்விவேட்டல்பயன்படாமையேயன்றித் தீவினையுடைத்தாதலுங் காட்டுவர். இங்ஙனந் தமிழாசிரியர் காட்டிய அறிவுமொழிகளே உபநிடதங்களென்று பிற்றைஞான்று பெயர் பெறலாயின. உபநிடதங்களெல்லாம் ஒரு முகமாய் நின்று வேள்விவேட்ட

லாகாதென்றும், மக்களெல்லாருந் தத்துவஞானந் தலைப்படுதல் வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்துகின்றன. வேதங்களிற் சொல்லிய கன்மங்களுக்கு முற்றும் மாறுபாடாய் நின்று அவை தம்மைப் பழித்துத் தத்துவஞான மேம்பாடு புலப்படுக்கும் பெற்றியனவாம் அவை வேதாந்தமெனவும் பெயர்பெறுகின்றன. வேதமும் வேதாந்தமும் தம்மிற் பெரிதும் முரணி நிற்பனவாம். வேதம் கன்மங்களை மிக்கெடுத்துக் கூறுவன; வேதாந்தம் அவற்றைப் பழித்து ஞானத்தை மிக்கெடுத்துக் கூறுவன; வேதம் ஆரிய மக்களாற் செய்யப்பட்டன; வேதாந்தம் தமிழ்மக்களாற் செய்யப்பட்டனவாம். வேதமட்டும் அறிந்த ஆரியர் வேதாந்தமறிந்த தமிழர்பால் அதனைக் கற்றறிவாராயினர். பண்டைக் காலத் தமிழர்க்குட் புகழ்பெற்ற வேந்தராயிருந்த சனகன் சைவலி, அசாதசத்துரு முதலிய மன்னர் மன்னர் ஆரியர்க்கு வேதாந்தம் உணர்த்திய வரலாறு சதபாதபிராமணம், உபநிடதம் முதலிய நூல்களாற் றெற்றென விளக்கப்படுகின்றது. தமிழமன்னரும் அம்மன்னர் குடியாரும் ஆரியரால் அரசினியார் என்றழைக்கப்பட்டவாறு முன் இனிது விளக்கிப் போந்தாம். அப்பெற்றியராம் 'ராஜந்யர்' ஆரியர்க்குத் தத்துவஞானம் புலங்கொள அறிவுறுத்து வந்தமைக்கு ஈண்டு இரண்டோர் உதாரணங் காட்டுதும்:

சதபாதபிராமணம் கக-ஆம் புத்தகம்

"விதேகர்கட்கு மன்னனான சனகன் அப்போதுதான் வந்த பிராமணர் சிலரைச் சந்தித்தான். அங்ஙனம் சந்திக்கப்பட்டவர்கள் சுவேதகேது ஆருணேயர், சோமசுஷ்மசத்தியஞ்ஞர், யாஞ்ஞவற்கியர் என்ப

வராம். அவன் அவர்களை நோக்கி: 'நீங்கள் அக்நி ஹோத்திரத்தை எவ்வாறு செய்கின்றீர் கள்?' என்று வினவினன். பிராமணர் மூவரும் தம்மாற் கூடியவரையினும் விடை கூறினராயி னும், அவர் கூறிய தொன்றேனும் திருத்தமான தன்று. யாஞ்ஞவற்கியர் கூறியது சிறிது பொருந் தினும் அதுவும் முற்றும் திருத்தமாகவில்லை. சனகன் அவ்வளவுதானேவென்று சொல்லி விட்டுத் தன் இரதத்தின்மேலேறிப் போயினன். அக்குருக்கள் மூவரும் 'ராஜந்ய வகுப்பைச் சேர்ந்த இப்பயல் நம்மை அவமானம் செய்தனனே' என்று கூறினர். யாஞ்ஞவற்கியர்மட்டும் இரதத் தின் மேலேறி அவ்வரசனைத் தொடர்ந்துபோய் அவனால் அதன் நுண்பொரு ளறிவிக்கப்பட்டுத் தமதறியாமை நீங்கினர். அதுமுதற் சனகன் பிராமணனாக நன்கு மதிக்கப்பட்டான்'' என்று சொல்லப்பட்டது.

சாந்தோக்கிய உபநிடதம் ரு-வது பிரபாடகம், ௩-வது கண்டம், "சுவேதகேது ஆருணேயர் பாஞ்சால மன்னன் அவைக்களத்தே சென்றார். பிரவாகன சைவலி என்னும் அவ்வேந்தன் அவரை நோக்கிப் 'பிள்ளாய்! நின்றந்தை நினக்கு ஞானோப தேசஞ் செய்தனரா?' என்று கேட்டான். 'ஐயா! ஓம் அவர் செய்தனர்' என்று அவர் விடைகூறினர்.

(க)

'இந்நிலத்தினின்றும் மக்கள் எங்கு எழுகின்றனர், நீ அறிவையா?' என்று வேந்தன் வினவினன்; அதற்கு அவர் 'ஐயா, நான் அறியேன்' என்றார்.

'திரும்ப அவர் எங்கு செல்கின்ருர் அறிவையா?' என வினவினன்; அதற்கவர் 'ஐயா நான் அறியேன்' என இறுத்தார்; 'தேவயானத்திற்கும் பிதிர்யானத்திற்கும் எங்கே பேதமுண்டாகின்றது அறிவையா?' என வினவினன்; 'ஐயா நான் அறியேன்' என்ருர். (உ)

'மறுமையுலகம் ஏன் நிறைக்கப் படுவதில்லை அறிவையா?' என்று வினவினன்; அதற்கு அவர் 'அறியேன் ஐயா' என்ருர்; 'பஞ்சமாகுதியில் திரவப்பொருள்கள் ஏன் புருஷசப்தமெய்துகின்றன அறிவையா?' என்று வினவினன்; அதற்கவர் 'ஐயா நான் அறியேன்' என்ருர். (௩)

'அப்படியாயின் உபதேசம் பெற்றேனென்று ஏன் இங்கு வந்தாய்? ஒன்றுமறியாதவன் அறிவிக்கப் பட்டானென்று நீ எப்படிச் சொல்லலாம்?' என்ருன் அரசன். அதனைக் கேட்டலும் மிக்க விசனத்தோடும் தன் தந்தையிடம் திரும்பிப்போய் 'தந்தாய்! எனக்கொன்றும் உபதேசியாமலே, எல்லாம் உபதேசிக்கப்பட்டன வென்றீரே' என்ருன். (௪)

'அப்பொல்லாத அரசன் என்னை ஐந்து வினுக்கள் வினவினன், அவற்றுள் ஒன்றற்கேனும் என்னல் விடையிறுக்க முடியவில்லையே' என்ருன். அது கேட்ட தந்தை 'நீ சொன்ன அக் கேள்விகள் ஐந்தனுள் ஒன்றற்கேனும் எனக்கே விடை தெரியவில்லையே; அவை எனக்குத் தெரிந்தனவாயின் நினக்கேன் யான் சொல்லாமலிருப்பேன்?' என்று கூறினன். (ரு)

கௌதமகோத்திரத்தாரான அவர் தந்தை அவ்வரசன் அரண்மனைக்குப் போயினர். அவர் வருகையைக் கண்ட அரசன் விருந்தினர்க்குச் செய்யும் வழிபாடுகளெல்லாம் ஆற்றினன். மறுநாட் காலையில் அவர் அரசன் அவைக்களத்தே சென்றார். அரசன் அவரை நோக்கி, 'ஓ கௌதமரே! உலகத்துப் பொருள்களிற் சிறந்ததெதுவென்று நினைக்கின்றீரோ அதனைக் கேளும்' என்றான். அதற்கவர் 'உலகியற்பொருள்கள் எனக்கு வேண்டாம் அவை நின்பாலே யிருக்கட்டும். ஓ வேந்தனே! நீ என் புதல்வனைக் கேட்ட ஐந்து வினாக்களையும் எனக்கு விளக்கிச் சொல்லுதல் வேண்டும்' என்றார். (௬)

அதுகேட்டரசன் விசனமுடையானாய், 'என்னுடன் சிலநாள் இருக்கக்கடவீர்' என்று கட்டளையிட்டான். அது கழிந்தபின் அரசன் அவரை நோக்கி, 'நீர் இவ்வாறு விசாரணை செய்யப் புகுந்தமையானும், இதற்கு முன் பிராமணன் எவனும் இவ்விரகசியத்தை அறியானாகலானும், இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லா மக்களுள்ளும் ராஜந்யர்க்கு மாத்திரமே இதனை உபதேசிக்கும் உரிமையுண்டாகலானும் யாம் இதனை உமக்கு அறிவுறுத்துகின்றாம்' என்று உபதேசிக்கத் தொடங்கினான்'' என்று சொல்லப்பட்டது.

இன்னும் இவைபோல உபநிடதங்களில் ஆண்டாண்டு வருவனவெல்லாம் ஈண்டுக் காட்டலுறின் இது மிகவிரியுமென வஞ்சி விடுக்கின்றாம். இவை தம்மால் தேறப்படும் முடிபுரை யாதெனின், ராஜந்யர்

அல்லது அரசினியார் என்று ஆரியரால் அழைக்கப் பெற்ற பண்டைக்காலத் தமிழ் நன்மக்களே ஆரியப் பிராமணர்க்குத் தத்துவ ஞானோபதேசஞ்செய்து வந்தன ரென்பதேயாம் என்க. ஆகவே, உபநிடதம் தமிழாசிரியரால் ஆரியமொழியில் எழுதப்பட்டன வென்னுமுண்மை தெளிபொருளாய் நிலைநிறுத்தப் பட்டது. வேதாந்த சூத்திரம், சாங்கியம், நையாயிகம், வைசேடிகம், முதலியனவெல்லாம் வகுத்து நுண் பொருள் பொதுள எழுதினர் தமிழாசிரியரேயாமென் பதூஉம், புத்தசமயம் விளக்கிய கௌதமசாக்கியரும் தமிழாசிரியரேயா மென்பதூஉம் முல்லைப்பாட்டாராய்ச்சி, திருக்குறளாராய்ச்சியில் நன்கு விளக்கிக் காட்டினும். ஆண்டுக் காண்க. இவ்வாறு தத்துவஞானங்களும் அவை திருந்த விளக்கிய உபநிடதம் சிவாகம முதலி யனவும் தமிழர்க்கே உரியனவாய்ப் பின் ஆரியராற் றமிழரிடமிருந்து பெறப்பட்ட ஆரிய இரவற்பொரு ணூல்களாய் நிலைப்பவும், இஞ்ஞான்றை ஆரியர் அவை தமக்கே உரியனவெனவும், அவை தம்மைத் தமிழர் ஓதப்பெறுரெனவுங் கூறுதல் சிறுமகாரானும் எள்ளிநகையாடற்பாலதாம். இஞ்ஞான்றை ஆரியர் தமிழர் செய்த நன்றியைச் சிறிதும் ஓராது 'தீட்டின மரத்திற் கூர்பார்த்தல்' ஒப்பத் தமக்கு அறிவுகொளுத் திய பண்டைத் தமிழ் மக்கள் மரபினராம் நம்மனோர் பாற் செய்துபோதரும் படிற்றொழுக்கம் மிகப்பெரிது! அவர் படிற்றொழுக்க வியல்பு இனைத்தென்றறியாத நம்மனோரும் அவர் மயக்கவுரையில் விழுந்து அவமே யாகின்றார். இனியேனும் நம்மனோர் தம் பெருஞ்சிறப் புணர்ந்து ஆக்கமெய்துவாராக.

பின் இணைப்பு[1]

க. உயிர்களின் தோற்றம்

இந் நிலஉலகத்தில் உயிர்உள் பொருள்களும் உயிர்இல் பொருள்களும் ஆகிய இருவகையும் ஒருங்கு காணப்படுகின்றன. இவற்றுள், உயிர்உள் பொருள் களுக்குப் பயன்படுமுகத்தால் உயிர்இல் பொருள்கள் ஆராய்ந்தறியப்படுகின்றனவேயன்றி, இவை முன்னை யவற்றின் தொடர்பின்றி அங்ஙனம் அறியப்படுதலைக் காண்கிலேம். ஆகவே, உயிர்ப்பொருள்களைப்பற்றித் தெளிவான அறிவு பெற்ருல், அவ்வறிவு பெறுவார்க் கெல்லாம் அஃது அறிவும் இன்பமும் அளித்து, அவரது மண்ணுலக வாழ்க்கையை விண்ணுலக வாழ்க்கையோடொப்பச் செய்யுந் திறத்ததாம் என் பதனை அனைவரும் நினைவிற் பதித்தல் வேண்டும்.

இனி, இங்ஙனம் இன்றியமையாது ஆராய்ந்து அறியற்பாலனவாகிய உயிர்களோ எண்ணிறந்த கோடி யன; என்ருலும், அவை தம்மிற் புலனுகும் உணர்வின் அறிவின் பெருமை சிறுமை கண்டு, அவை தம்மை ஆறு தொகுதிகளாகப் பகுத்துப், பண்டைத் தமிழாசிரிய ராகிய தொல்காப்பியனுர் அளவுபடுத்தியிருக்கின்ருர். தொட்டாலுணரும் உணர்ச்சிமட்டும் உடைய ஓர் அறி வுயிர்களும் தொடுதலுடன் நாவினுற் சுவைத்துணரும்

---

1. நனிமிகப் பழங்காலத்து மக்கள் முதன்முதல் தோன்றி வாழ்ந்த இடம் தென்றமிழ்க் குமரிநாடே என வலியுறுத்தப்படு வதால் தமிழ் மொழியும், தமிழ் மக்களும், தமிழர் நாகரிகமுமே முன்னுள்ளன என்பதனை வலியுறுத்தி இந்நாலை விரித்தெழுத அடிகளார் தொடங்கியுள்ளார்கள் என்பது புலனுகின்றது. அத னுல் அதனைப் பின் இணைப்பாக ஈண்டுச் சேர்த்துள்ளாம்.

ஈர் அறிவுயிர்களும், தொடுதல் சுவைத்தலுடன் மோந் துணரும் மூக்குணர்வும் வாய்ந்த மூவறிவுயிர்களும், இம் மூன்றனுடன் கண்ணுற் கண்டுணருங் கண் ணுணர்வும் வாய்ந்த நாலறிவுயிர்களும், இந்நான்க னுடன் செவியாற் கேட்டுணருஞ் செவியுணர்வும் வாய்ந்த ஐயறிவுயிர்களும், இனி இவ்வைம்புலன்க ளால் அறிந்தவற்றை, நல்லதிது தீயதிது, இஃது இதனையொப்பது, இஃது இதனின் வேருவது எனப் பகுத்துக் காணும் மனவறிவும் ஒருங்குகெழுமிய ஆறறி வுயிர்களும், என ஆறு பெரும்பகுப்பில் எல்லா உயிர் களையும் அடக்கி, அவற்றிற்கு ஒவ்வொரு பகுப்பிலிருந் தும் ஒருசில உயிர்களையும், அவற்றின் அறிவியக்கத் தையும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்ருர் ஆசிரியர்.[1] இவ் வாருக உயிர்களெல்லாவற்றையும், அவ்வவற்றின்கட் காணப்படும் அறிவின் ஏற்றத்தாழ்வு கண்டு, ஆறு வகையில் அடக்கிக்காட்டிய மிகப் பழைய நூல் தமிழ் மொழியிலுள்ள தொல்காப்பியத்தைத் தவிர, வேறெந்தப் பழைய மொழியிலும் எந்தப் பழைய நூலும் இல் லாமை கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. இதுகொண்டு, பழைய தமிழாசிரியரின் நுட்ப ஆராய்ச்சியறிவின் மாட்சி தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இனி, இங்ஙனம் பகுக்கப்பட்ட அறுவகை உயிர் களில், மனவறிவுடன் ஆறறிவுகூடிய மக்களே உயர்ந்த பிறப்பினர். அதனுல், ஆசிரியர் தொல்காப் பியனுர் மக்களை 'உயர்திணை' என்றும், மக்கள் அல்லாத ஏனை ஐந்தறிவுக்குட்பட்ட உயிர்களை 'அஃ றிணை' என்றும் வழங்கினுர்.[2]

1. தொல்காப்பியம், மரபியல், உஎ.
2. தொல்காப்பியம், சொல். க.

இனித், தொடுதலுணர்ச்சி ஒன்றேயுடைய புல்லும் மரனுமே முதன்முதற் றோன்றிய உயிர்களாகும். இந் நிலவுலகத்தின் மேற்பரப்பெல்லாங் கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகளாகப் பனிப்பாறைகளால் மூடப்பட்டிருந்தன. அப் பனிப்பாறைகள் பகலவன் வெப்பத்தால் உருகிக் கரையக் கரைய, நீர்பெருகிப் பள்ளத்தாக்கான இடங்களில் நிரம்பிக்கொண்டு பரம்பவே, ஆறும் ஏரியும் சிறுகடல் பெருங்கடல்களுமாகிய நீர்நிலைகள் தோன்றலாயின.

பின்னர், இந் நீர்நிலைகளின் அடிப்படையில் ஓரறிவுயிர்களிற் கடைப்படியினவாகிய நீர்ப்பூண்டுகளும், ஈரறிவுயிர்களாகிய நத்தை, சங்கு, இப்பி, கிளிஞ்சில் முதலியனவும், மூவறிவினதாகிய அட்டையும், நான்கறிவினதாகிய நண்டும், ஐயறிவினவாகிய மீன்களும் பிற் பிற்காலங்களிற் றோன்றுவவாயின.

நீரின்கட்டோன்றிய நீர்ப்பூண்டுகள் காலஞ் செல்லச்செல்ல நிலத்தின்மேல் இவர்ந்து வளர, அவற்றையடுத்து வான்அளாவிய பரிய பரிய மரங்கள் தோன்றலும், அவை அடர்ந்த காடுகள் பல ஆங்காங்கு இம் மண்மிசைப் பொலிவவாயின. இத்தகைய காடுகளிற் பல பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்குப்பின் மடிந்து நிலத்தின்கட் புதைந்துபோகவே, பட்டுப்போன அவைகளின் மரங்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் கரிகளாக உருமாறின; அங்ஙனம் மாறிய கரிகளே, இப்போது நிலத்தை அகழ்ந்த சுரங்கங்களிலிருந்தும் மிகுதியாய் எடுக்கப்பட்டு, நீராவி வண்டிகளையும், நீராவிக் கப்பல்களையும் விரைவாகச் செலுத்துதற்குப் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இனி, நிலத்தின்கண் இயங்கும் உயிர்களில் இருப்பன, ஊர்வன, நடப்புன, பறப்பன, நீந்துவனவாகிய எல்லா உயிர்களும் முதன் முதல் நீரின்கட்டோன்றிப் பிற் பிற்காலங்களிற்றும் நிலத்தின்மேல் ஏறிவந்து உயிர்வாழப்பெற்றன. இதற்குச் சான்றாக நீர்க்கோழியையும் நீராமையையும் உற்றுப் பார்மின்கள்! நீர்க்கோழி நீருள் அமிழ்ந்தி வாழவும்வல்லது, நிலத்தின் மேல் இயங்கவும்வல்லது, வானிற் பறந்துசெல்லவும் வல்லது. மற்று, நீராமை நீரில் நீந்தி உயிர்வாழ்தற்குத் துணைசெய்யும் செட்டைகள் வாய்ந்ததாயிருத்தல் போலவே, நிலஆமை நிலத்தின்மேல் நடமாடுதற்கேற்ற அடிகளுடன்கூடிய கால்கள் வாய்ந்திருத்தல் அறியற்பாலது. இன்னும் நிலத்தின்கண் உலவும் நாய், குதிரை, யானை, குரங்கு முதலான விலங்குகளோடொப்ப, நீர்நாய், நீர்க்குதிரை, நீர்யானை, நீர்க்குரங்கு, முதலான விலங்குகள் கடலின்கண் உலவா நிற்றலைக், கண்காட்சி நிலையங்களில் அவைதம்மிற் சில கொணர்ந்து வைக்கப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு நன்கறியலாம்.

இன்னும், நிலத்தின்மேல் உள்ள உயிர்களைக் காட்டிலும் எத்தனையோ மடங்கு பெரிய உருவம் வாய்ந்த உயிர்கள், மக்கள் தோன்றாத அந்நாளிற் கடல் நீரிலும் மணல்வெளிகளிலும் இயங்கின. மக்கள் தோன்றிய பின்னுளிலும் அவ்விரண்டிலுங் காணப்பட்டு வருகின்றன.[1] நிலத்தின்மேல் உள்ள தேளை விட மிக மிகப் பெரிய உருவினவாகிய கடற்றேள்கள் ஒன்பதடி நீளம் உள்ளனவாய் அந்நாளில் தோன்றி யிருந்தன. அங்ஙனமே, மிகப் பரியவான சில விலங்கு

1. H. G. Well's 'The Outline of History, 1930, pp. 23, 42.

கள் எண்பத்து நான்கடி நீளமும், மற்றுஞ் சில நூறடி நீளமும் உள்ளனவாயிருந்தன. இஞ்ஞான்றுள்ள யானையைவிடப் பத்துப் பதினைந்துமடங்கு பெரிய உருவினவான பேரியானைகளும் அஞ்ஞான்றிருந்தன. ஆனாலும், இவ்விலங்குகளிற் பெரும்பாலன மக்கள் தோன்றுதற்கு முன்னமே மாண்டொழிந்தன. அவற்றுள், உயிர்மாண்டு பனிப்பாறைகளின் ஊடே கிடந்து புதைந்துபோனவை பின்நாளில் அப் பனிப்பாறைகள் கதிரவன் வெப்பத்தால் உருகிக் கரைந்துவிடவே, எத்தனையோ ஆயிர ஆண்டுகளுக்குமுன் மாண்டுபோன அவற்றின் முழுவுடம்பும் புத்தப் புதியனவாய்க் கண்டு எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பனிப்பாறைகள் இல்லாத இடங்களில் மாய்ந்தவைகளோ அங்குள்ள மண் கற்பாறைகளாய் இறுகிவிட அவற்றினிடையே கிடந்து தசை கழிந்து மட்கிப்போக, வெறும் எற்புக் கூடுகளாய் வெட்டி வெளியே எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இங்ஙனம், இருப்பன, ஊர்வன, நடப்பன, பறப்பன, நீந்துவனவாகிய சிற்றுயிர்கள் முதன்முதல் நீரிற்றோன்றி இயங்கிப், பின்னர் அவற்றிற் பல நிலத்தின்மேல் இவர்ந்து, வரவரப் பல்கி வாழலாயினாற்போலவே, மக்கள்யாக்கையினையுடைய உயிர்களும் முதலில் நீரின்கட்டோன்றிப், பின்னர் நிலத்தின்மேல் வந்து உயிர்வாழ்ந்து பெருகலாயினமையும் ஒருசில நிகழ்ச்சிகளாற் புலனாகின்றது. ஒருகால் மேல்நாட்டு மக்களாற் செலுத்தப்பட்டுச் சென்ற ஒரு மரக்கலம் ஒரு கடற்பகுதியிற் செல்லுங்கால், அங்குள்ள கடல்நீரினின்றும் மக்கள் வடிவினதாகிய ஓர் ஆண்உயிர், அம் மரக்கலத்தின்மேல் ஏறிவந்து, அதன் முன்அணியத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு பெண்பாவை யுருவினைச்

சிறிதுநேரம் உற்றுநோக்கிக்கொண்டிருந்து, அக் கப்பல் மீகாமனும் பிறருந் தன்னைப் பிடிக்க முயன்ற போது, அக்கடல்நீரிற் குதித்து அமிழ்ந்திப்போன உண்மை வரலாற்றினை எமது சிறுவர்க்கான செந்தமிழ் என்னும் நூலில் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றேம். இத் தகைய நிகழ்ச்சியிலிருந்து, கடல்நீரிலும் மக்கள் வடிவினவாகிய உயிர்கள் இயங்குதல் அறியப்படுகின்ற தன்றோ? இவ்வாறு எல்லா உயிர்களும் இவ்வூன் உடம்பிற் றோன்றுதற்கு இன்றியமையாத இடமாகிய கடல்நீரில் முதன்முதற் றோன்றியே, பன்னெடுங் காலங்களுக்குப் பிறகு மக்களும் நீர்வாழ்க்கையை விட்டு நிலவாழ்க்கையைக் கடைப்பிடிக்கலாயினரென்று உணர்தல் வேண்டும்.

அஃதுண்மையேயாயினும், உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் எல்லாக் கருவிகளும் ஒருங்குவாய்க்கப்பெற்ற இந்நிலத்தின்மிசை உயிர்கள் முதன்முதற் றோன்றாமல், நீரின்கண் முதன்முதற் றோன்றலானது என்னையெனிற், கூறுதும்: படைப் பின் துவக்கத்திலேயே இம் மண்ணுலகம் உயிர்களின் வாழ்க்கைக்கு ஏற்றதாய் இருந்தால், புன்முதல் மக்கள் ஈறான எல்லா உயிர்களும் இம் மட்பாங்கர் மிசையே தோன்றியிருக்கும். ஆனால், இந்நிலவுலகின் இயல்போ பல்லாயிரங்கோடி ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்த நிலை வேறு, இஞ்ஞான்றுள்ள நிலை முழுவதூஉம் வேறு.

வெய்யவன் மண்டிலம் ஒரு பெருநெருப்புத் திரளை யாய் அன்றும் இன்றும் விளங்காநிற்கின்றது. இது நினைத்தற்கும் இயலாக் கடுவிரைவுடன் சுழலா நிற்கை யில் இந்நிலமும், திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன்,

வெள்ளி, சனி முதலான கோள்களும் அவ்வெய்யவ னுகிய தீப்பிழம்பினின்றுந் தெறித்துப்போந்த நெருப் புப் பொறிகளேயாகும். சிறிய பொருள்களையே அறிந்து நுகர்தற்பான்மையவான கண் முதலான சிறுபொறிகள் மட்டுமே அமையப்பெற்றசிற்றறிவினராகிய நம்மனோர் கண்களுக்கு நாம் வாழும் இம்மண்ணுலகம் மிகப் பெரியதுபோற் காணப்படினும், உண்மையான் ஆராய்ந்து காண்பார்க்குக் கதிரவன் மண்டிலமே இந் நிலவுலகத்தைப் பார்க்கிலும் முந்நூற்று முப்பதினுயிர மடங்கு பெரியதாதல் விளங்குமென்று இஞ்ஞான்றை வான்நூலாசிரியர் கணக்குச் செய்திருக்கின்றனர்.[1] அதனுல், இம்மண்ணுலகங் கதிரவன் மண்டிலத்தி னின்றுந் தெறித்துப்போந்த ஒரு சிறு நெருப்புப் பொறியேயல்லால் வேறன்றுதல் தேர்ந்துணரற் பாற்று. அங்ஙனம் ஒரு நெருப்புப்பொறியாய் முதன் முதல் உண்டான இந்நிலவுலகு எத்தனையோ நூரு யிரம் ஆண்டுகளாய் வெம்மை குறைந்து ஆறி இறுகி வருகின்றது. இன்றுங்கூட இதன் உட்பகுதி அள விடப்படாத வெப்பம்வாய்ந்த தீக்குழம்பு உடையதாய்க் கொதித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. இந்நிலத்தின் மைய மான இடத்தினூடு ஆங்காங்குள்ள எரிமலைகளின் புழைவழியே இத்தீக்குழம்பு ஒரோவொருகாற் கொதித் துப் பொங்கி மேலெழுந்து வழிந்துவிடுதல் உண்டு; இவ்வாறு வழிதலால் எரிமலைகளின் அடிவாரத்திலும் அண்மையிலும் உள்ள ஊர்களும் நகர்களும் எரிந்து சாம்பலாய்விடுகின்றன. கி. பி. ௵௪-ஆம் ஆண்டில் வெசூவியஸ் என்னும் எரிமலையினின்றும் பொங்கி வழிந்த தீக்குழம்பால் அதனை அடுத்திருந்த பெரிய

1. Outline of Modern Belief, Vol. I, p. 23.

நகரங்கள் எரிந்து சாம்பராயின; பதினெண்ணுயிரம் மக்களும் மடிந்துபோயினர்!

இங்ஙனம், உயிர்வாழ்க்கைக்குப் பேரிடர் பயப்ப தான தீவடிவினதாய் முதற்கண் இருந்தமையால், இந் நிலவுலகத்தின் மேற்பரப்பிற் பலகோடி ஆண்டுகள் வரையிற் புற்பூண்டுகள் முதல் மக்கள் ஈருன எத்தகைய உயிருந் தோன்ருவாயின. பிறகு, பன்னூருயிரம் ஆண்டுகளாக இந்நிலவுலகின் வெம்மை ஆறி வரவர, இதன் மேற்பரப்பு இறுக, இறுகிய கற்பாறையின் பள்ளத்தாக்கான இடங்களில் மழைநீர் நிரம்பி, ஏரி, சிறுகடல் பெருங்கடல் முதலான நீர்நிலைகளைத் தோற்று விக்கலாயிற்று.

அங்ஙனம் உண்டான நீர்நிலைகளின் அடிப்படை யில் நீர்ப்பூண்டுகளும், அவற்றின்பிற் பல நூற்ருண்டு கள் கழித்துப், பெருக்கக் கண்ணுடியின் உதவியின்றி நம் கட்புலன்களுக்குச் சிறிதும் புலனுகாத மிக நுண் ணிய உயிர்களுந் தோன்றுவவாயின. அவற்றின்பிற் பல நூற்ருண்டுகள் கழித்து நங் கட்புலன்களுக்குப் புலனுகும் ஈரறிவுயிர்களும், அவற்றின்பின் மூவறிவு, நாலறிவு ஐயறிவுடைய உயிர்களும், இறுதியாக ஆறறி வுயிர்களாகிய மக்களுந் தோன்றலாயினர். இங்ஙனம் நீரின்கட்டோன்றிய உயிர்களிற் பல நிலத்தின்மேல் இவர்ந்துவந்து உயிர்வாழ்தற்கு ஏற்றபடியாக, நீர் நிலைகளை அடுத்த நிலப்பகுதிகளிற் சிறியவும் பெரியவு மான புற்பூண்டுகளும், மரஞ்செடி கொடிகளும் உண் டாகி இலையும் பூவுங், காயுங் கனியுங், கிழங்குகளும் வித்துக்களும் ஆகிய உணவுப்பொருள்களை மிகுதியாக அளித்தன. உணவுப்பொருள்கள் மிகுந்து வரவே,

அவற்றை அயிலும் உயிர்களும் ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், பதினுயிரம், நூருயிரமாய்ப் பல்கலாயின.

இவ்வாருக, நிலத்தின் மேற்பரப்பில் நீர்த்தோற்றம், கற்பொடித்தோற்றம், புற்பூண்டுத்தோற்றம், சிற்றுயிர்த்தோற்றம் முதலான நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் படிப்படியே யுண்டாகிப், பலகோடி ஆண்டுகள் சென்ற பின்னரேதான் மக்களுயிர்களின் தோற்றம் உளதாயிற்று. விலங்கின் யாக்கையில் நின்ற உயிர் பலகோடி யாண்டுகளாக அவ்வியாக்கைகளை விட்டுவிட்டுக் கடைப்படியாக மக்கள் யாக்கையில் வரலானது இற்றைக்கு ஐந்நூருயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயன்றி, அதற்கு முன் மக்களுடம்புடைய எத்தகைய உயிருமே இல்லையென்று இத்துறையிற் பேருழைப்பெடுத்துப் பெரிதாராய்ந்த நிலநூல் உயிர்நூல்வல்ல மேல்நாட்டாசிரியர்கள் முடிவுகட்டி யிருக்கின்ருர்கள். ஆகவே, இம் மண்மிசைத் தோன்றிய உயிர்த்தொகைகளிற், கடைமுறையாகத் தோன்றியவை மக்களுடம்பு வாய்ந்த ஆறறிவுயிர்களேயென்றும், இவை தோன்றிய காலம் ஐந்நூருயிர ஆண்டுகளுக்குமேற் சென்றதாகாதென்றும் நினைவிற் பதித்தல் வேண்டும்.

உ. மக்கள் முதன்முதற் ருேன்றிய இடம்

இனி, இந்நிலவுலகின் எந்தப் பகுதியில் முதன் முதல் எல்லா உயிர்களும் வாழத் துவங்கின என்பது ஆராயற்பாற்று. நீரைவிட்டு நிலத்தின்மேற் போந்த பின் உயிர்கள் பசியால் வாடி மடியாமல் நிலைப்படுதற்கு வேண்டியவை உணவுப்பண்டங்கள் அல்லவோ? ஆகவே, உணவுப்பண்டங்கள் முதன்முதல் எந்த இடத்

தில் மிகுதியாய்த் தோன்றிக் கிளர்ந்தனவோ, அந்த இடமே உயிர்கள் நன்கு உயிர்வாழ்ந்து பல்குதற்கு ஏற்ற பெருவளன் உடையதாதல் வேண்டுமென்பதை எவருமே அறிவர். இந்நிலவுலகின் வடமுனைப் பாங்கரும், இதன் தென்முனைப் பாங்கரும் அன்றும் இன்றும் பனிப்பாறைகளால் மூடப்பட்டிருத்தலின், அங்கே புற்பூண்டுகளும் மரஞ்செடி கொடிகளும் உண்டாவதில்லை. அவை யில்லையாகவே உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையா உணவுப்பண்டங்களும் அப்பகுதிகளிற் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே, வடமுனை தென்முனைகளை நெருங்கிய நாடுகளில் மக்கள் முதன்முதற் றோன்றி வாழ்ந்திருத்தல் இயலாது.

பின்னர், அவ் வடமுனை தென்முனைகளுக்கு மிக விலகி, இந்நிலத்திற்கு நடுவணதான குமரி நாடே, பகல் இராப்பொழுதுகளும் வெப்பதட்பங்களும் ஒத்த நிலையில் இயற்கையே பொருந்தப்பெற்று, மரஞ் செடி கொடிகள் அடர்ந்து வளர்ந்து, நெல், கோதுமை, பல்வகைப் பயறுகள், தீஞ்சுவைக் காய்கனி கிழங்குகள் முதலான உணவுப் பண்டங்களை வழங்குதலின், ஈதொன்றே மக்களும் பிற உயிர்களும் முதன்முதற் றோன்றி உயிர்வாழ்ந்து, பல்கிப் பலமுகமாய்ப் பரவுதற்கு இடஞ்செய்ததென்பது ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியால் நன்கு விளங்கா நிற்கின்றது.

இவ்வியல்பினதான குமரிநாடே மக்கட்டோற்றத்திற்கு முதற்றாயகமாய் இருந்த உண்மையினை மேனாட்டாசிரியர்கள் பலமுகமாய்ப் பரக்க ஆராய்ந்து முடிபு கட்டியிருக்கின்றார்கள்.

மறைமலையடிகளாரின்

தனிச் செந்தமிழ் நூல்கள்

	ரூ.	காசு
சாகுந்தல நாடகம்		
விளக்க உரைக் குறிப்புக்களுடன்	3	25
,, கலிக்காக்கட்டு	4	25
சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சி	2	50
இளைஞர்க்கான இன்றமிழ்	2	50
,, கலிக்காக்கட்டு	3	25
சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்	2	25
,, கலிக்காக்கட்டு	3	00
மரணத்தின்பின் மனிதர்நிலை	3	25
தமிழர் மதம்	5	00
திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவையுரை	5	00
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை	2	00
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை	2	00
,, கலிக்காக்கட்டு	2	75
கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள்		
சைவம் ஆகா	1	75
பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்	2	00
சைவசித்தாந்த ஞானபோதம்	4	00
சிந்தனைக் கட்டுரைகள்	2	00
குமுதவல்லி நாகநாட்டரசி	4	00
தொலைவிலுணர்தல்	4	00
கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்	6	00
முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவோர்	2	25
சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்	1	50
சோமசுந்தர நாயகர் வரலாறு	1	50
வேளாளர் நாகரிகம்	2	00
சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும்	2	00
,, கலிக்காக்கட்டு	2	75
மனிதவசியம் அல்லது மனக்கவர்ச்சி	4	00
,, கலிக்காக்கட்டு	5	00

த. திருநாவுக்கரசு,

கழக வெளியீடு: கூ௦ஷ

பதிப்பாளர்:
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
1/140, பிராட்வே, சென்னை - 1.

தலைமை நிலையம்:
98, கீழைத் தேர்த்தெரு, திருநெல்வேலி.

அட்டைக்கட்டு ரூ. 1-25.
கலிக்காக்கட்டு ரூ. 1-75.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை - 1.